

13e JAARGANG No. 31 — 13 OCTOBER 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N. Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

ZOU IK 'T WAGEN?

NAAR MADEIRA EN DE CANARISCHE EILANDEN

III.

GRAN CANARIA.

Het is geen wonder, dat de Romeinen, die den Canarischen Archipel reeds kenden, den wonderlijk vruchtbaren bodem „Geluksland” noemden. Reizigers met groote ervaring roemen de eilandengroep als de schoonste die ze ooit bezochten. Nu is de waardeering van schoonheid heel vaak een kwestie van persoonlijke aard en misschien zijn er weinig toeristen zoo critisch als de Hollanders, omdat ze zelf zulk een bijzonder merkwaardig land bewonen! Want Holland is inderdaad gezegend met onvergelykelyk natuurschoon. De atmosfeer rondom de groote rivieren, het IJsselmeer en de nabijheid der Noordzeekust kleurt onze landschappen in een zilverigen fijnen toon, dien we nergens terugvinden. Tevergeefs zoeken we dit eigen schoon in naburige landen en vergelijken dan, maar bijna altijd vinden we in de vreemde schoonheid een algemeen karakter en missen het sterk persoonlijke, dat Holland kenmerkt. Het Alpen-type vinden we niet alleen in Zwitserland, doch lijkt door de natuur voortgezet in Beieren, Tyrol en nog Zuidelijker. 'n Berglandschap heeft iets universeels.

Maar waar vinden wij de frissche, wijde verte zóó geïllustreerd door de teekenen eener bloeiende volkswaart als in ons land? Behalve in de rustieke hoekjes van een of andere provincie is er in 't Hollandsch landschap klare degelijkheid, een bepaalde orde, die geen van beide het artistieke in den weg staan.

Zulk een volstrekt eigen type bezit op de eerste plaats Madeira, maar kenmerkt ook Tenerife en Gran Canaria. Dit eigene zit in het klimaat, dat tooverd met kleuren, en in 't volksleven met zijn behoeften. Gran Canaria nu wijkt af van het algemeen type door zijn bloemenrijkdom, die te midden van den subtropischen plantengroei 'n fantastische versiering wordt. Misschien herinnert dit eiland 't meest aan Spanje, meer nog dan

Tenerife, doch daarnaast is er een sterk karakter in 't landschap, dat als één groote oase is, echter niet bewoond door zwierige Arabieren of Mooren, maar door verre familieleden, de nerveuze Spanjaarden. Het glinsterende wit van het Morgenland is hier bleekgeel, rose, teerblauw. De palm wuift niet over een moskee, doch over een oud klooster; de cactus kruipt op den muur van een terras, maar er zit geen Arabier gehurkt, doch een Creoolsche, die bij de gitaar zingt. Dromedarissen gaan plechtig over de wegen, even voornaam als in de Sahara, maar op hun bult zit geen sheik, doch 'n bruine bergbewoner. Het decor is bijna gelijk, maar de acteurs zijn anderen.

En de zon en de bodem zorgen voor een extra bloemenversiering.

Las Palmas, de deels moderne, deels oud-Spaansche hoofdstad, ligt over een groot deel der kust uitgespreid in twee gedeelten, die door een elektrische tram verbonden zijn. In de hoofdstaat heerscht een bedrijvige drukte en een eigenaardig publiek beweegt zich op de trottoirs en in de bazars.

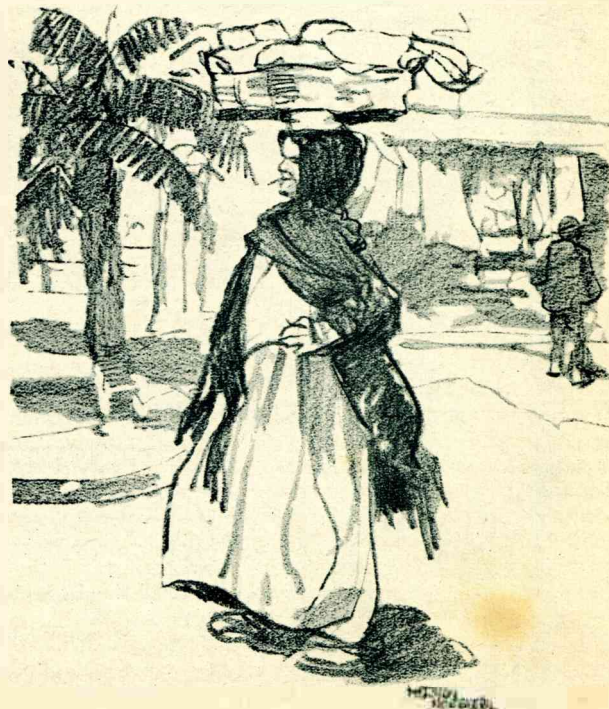
Las Palmas bezit een prachtig park met exotische gewassen, vooral de zijstraten bieden een interessanten aanblik. Zij loopen alle op de hoofdstaat uit, doch zijn slechts enkele tientallen meters diep; vrij plotseling verheffen zich dan de huisjes, gekleurd in matte pasteltinten,

tegen de helling der bergen en opeens verliest 't leven daar zijn stads aspect. Wij zijn in het romantische bergland. De bovenstad is het eigenlijke oude Las Palmas, waar 't krioelt van bedrijvig landvolk, dat ter markt komt met ezels en muilieren. Te midden dezer drukte bewegen zich de Spaansche vrouwen der burgerij, bijna allen in 't zwart gekleed, en, als in Santa Cruz, met zorg beschilderd. Uit de oase van het binnenland komen de sappige vruchten en groenten naar de markthallen, die wel niet zoo kleurrijk zijn als in Funchal, doch waar prachtige landtypen hun waar te koop bieden.

Bij den ingang der markthal staat een diligence, lichtblauw gekleurd, bespannen met acht muilezels, die alle acht staan te droomen. Zoo beweeglijk als het volk is, zoo apathisch zijn de ezels en de muilieren. Een enkele maal ziet men een kleurling op 'n vurig Arabisch paardje voorbij rijden; maar 't is een zeldzaam geval. De ezel en zijn familielid zorgen met groote taaiheid en volharding voor 't verkeer en ze doen het wijsgeerig en met voornaamheid. Als 'n marktventer op 'n ezel zit, terwijl aan weerszijden bij ieder been een met water gevulde geitenhuid bengelt en die vreemde combinatie over een landweg voorthuppelt, dan weet men niet wie de meerdere is, de ezel of de ruiter, zóó bewust-onderdanig en voornaam-beheerscht zijn de bewegingen van 't ezeltje en zoo uitbundig theatraal de gebaren van den berijder.

Het met bloemen rijkversierde Afrikaansche landschap verandert plotseling en onverwacht op het schoonste plekje, dat de eilanden bezitten: het dorp Atalaya. Hier is van 't Moorsche niets meer over dan de herinnering, die in 't volkstype leeft; voor 't overige is alles Spaansch en in zulk een suggestieve, romantische omgeving leeft hier de bevolking, dat men zich opeens in een droomwereld waant.

Aan de grens van 't dorp daalt onverwachts de bergweg langs een vrij diepe vallei, bruinrood gekleurd en bezaaid met bloeiende cactus. Tegen de hellingen, in de rotsspleten en in kleine huisjes, die gedeeltelijk in de rotswanden gebouwd zijn, leeft een bedelvolk uit een sprookje. De meisjes, die de toeristen tegemoet komen en het eerst om een almoes smeeken, zijn schoonheden, zooals we zelfs in Madeira niet ontmoet hebben. De kinderen, die haar volgen, rap en watervlug, zien je aan met prachtige diep-zwarte oogen. De oude mannen en vrouwen zijn even zoovele karakter-

typen. Ze bedelen, bidden letterlijk om 'n aalmoes, handenwringend en smeekend. 'n Kleine, donkerbruine stumper van 'n paar jaren steekt z'n handjes uit en weet nu al, hoe hij z'n hoofdje draaien moet om er meewarig uit te zien. Twee meisjes, met een prachtig zigeunertype, dansen, de armen hoog op-kronkelend, elegant, een Murillo-jongen speelt op zijn luit; bij den donkeren ingang van een rotspleet staat een

oude vrouw, zoo bruin als een kastanje; ze veegt 'r geelwitte haren van het voorhoofd, klapt in 'r rimpelige handen en danst mee, improviserend 'n liedje op wie weet wat voor romantisch motief. De kermiswagen-romantiek, die men in Holland ontvlucht als een al te grove afwijking in de „bepaalde orde” onzer landschappen, is hier gesublimeerd.

De kapitein van de „Flandria”.

De theatrale armoede dezer zigeuners van Atalaya is mooier dan de rijkst gemonteerde opera-opvoering vermag te geven. En hoe komt het toch, dat alles, wat deze menschen dragen, smaakvol is, dat ze hun huisraad altijd kunstzinnig neerzetten en van hun armoede getuigen in stillevenen, die kant en klaar zijn voor een schilderij? Zelfs de wasch, die ze te drogen hangen, lijkt met zorg voor kleur en plaats bestudeerd te zijn. Het schrijnende der tegenstelling: armoede en bloemenweelde wordt weggenomen door de schoonheid der levensuiting en het medelijden der toeristen wordt getemperd, omdat ze aan een schitterende comédie denken en de werkelijkheid niet zien achter de natuurlijke coulissen.

Zóó is 't bedeldorp Atalaya: bekoorlijk armoedig, een wonder van kleuren.

Gran Canaria is groot en 't is onmogelijk om al zijn schoonheid te genieten. Een enkele rit nog door de hoofdstad, een blik op het leven bij het Parque de San Telmo, een kijkje omhoog naar een venster, waarachter een oude Spaansche tusschen twee dwerg-cypressen zit te luisteren naar den zang van haar kanaries, een enkel ezeltje nog onder 'n palm en 'n tomaten-etend kereltje vóór 'n bazar en dan met een snellen auto naar de haven, waar voor ons, landrotten, de weldadige rust van het zeeleven weer begint.

De „Flandria” neemt ons gastvrij op en, langs de Indiërs, die op 't dek hun bazar hebben leeggestort en de kooplieden, die tot iederen prijs ons een levend souvenir in den vorm van 'n zielig

Palmashondje of 'n kanariepietje willen afstaan, verdwijnen we naar de hut om het Canarische stof af te kloppen. Nu begint weer het luie leventje in de dekstoelen, het zonbeschenen, bruin-kleurend leventje van dutten, smullen, praten en bridgen... Nu gaan we weer drijven op het kleine stukje

Holland, dat in de Amsterdamsche haven van het lieve vaderland werd afgerukt. We zijn weer Nederlanders, zetten de mutsen af, die we in Madeira kochten, trekken de zeemlederen laarzen uit en zien er weer net uit als straks in de Leidschestraat of op 't Be-

zuidenhout, 'n beetje verkleurd en opgemonderd, maar overigens keurige Hollanders met lange sigarenpijpen, onberispelijke boorden, 'n pochetje, 'n beetje chauvinistisch

Middagdutje in Las Palmas.

als we van wal zijn en zeer critisch, als we weer de duinen zien. We gaan Lissabonsche kreeft eten, die de maitre d'hotel etaleert om onzen eetlust op te wekken; we gaan kaartspelen in de lounge, dansen, musiceeren, zwemmen in 't bassin en als we Marokko passeeren, kijken we naar de „talkie” van Marlene Dietrich.

In den warmen middag doorflitsen we pijlsnel Lissabon, varen langs Caes-Caes verder, Corina en de Spaansche badplaatsen bewonderend, richten onzen kijker op Finisterre en Wight, laten ons uitleggen wat 'n Latijnsch zeil is en verdiepen ons in de geheimen der zeemanskunst. De kapitein zorgt weer en waakt met zijn officieren, de stewards waken en zorgen mee. Alles smaakt ons goed, omdat 't vacantie is en omdat de hofmeester zulke culinaire talenten bezit. We praten veel over alles wat we gezien hebben met de gerustheid, waarmee we in onze eigen huiskamer zitten.

Duitsch, Spaansch, Engelsch en Hollandsch brabbelen we door elkaar en de schoone Mexicaansche, die weer van de partij is, vermaakt ons op onnavolgbare wijze met Spaansche lied-

De dokter der „Flandria”.

De administrateur der „Flandria”.

jes en Hollandsche gemeenplaatsen, die muzikaal klinken als zij er een exotisch tintje aangeeft.

En de lofspraken op de K.N.S.M. en de K.N.L. zijn niet van de lucht.

Bij de reeling ontdekken we de torens van Ijmuiden.

Dit is een gebeurtenis.

Een leerares in 't Nederlandsch reciteert oogenblikkelijk op luiden toon: „doe open de poort” en een rustige heer, die van Funchal af gezwegen heeft, zegt plotseling: Ik voel me Nederlander”. De zilte traan zijner oogen stort in het zilte nat... Ook dit is een moment.

Ping-pong, dektennis en zeeziekte zijn op slag vergeten, nu het vaderland wenkt. Slechts de ex-majoor der infanterie, de eenige daadwerkelijke verdediger van de plek onzer wieg, ping-pong op z'n eentje door, zich zelf overtreffend in behendigheid, die over hem gekomen is in de jeugdbrengende landen Madeira, Tenerife en Gran Canaria. Iedere Hollander, die voet aan wal zet, heeft 't gevoel, alsof dat oogenblik beslissend is voor de wereldgeschiedenis. Hij stapt en treedt opeens weer midden in de groep van vijftig partijen waarin de lage landen verdeeld zijn — nog eens stapt hij en zit bij het theelichtje, dat ie met Verkade-bons gewonnen heeft. En nog eens: en bij den derden stap is ie op z'n kantoor. Hij kijkt omhoog en ziet een klein grijs driehoekje. Dat is de hemel, die in Madeira sprookjesachtig blauw was, in Tenerife naar smaragd zweemde en in Gran Canaria zacht rose was getint. Boven: het grijze driehoekje.

Beneden: op de correspondentie een welkomsgroet der directe belastingen.

HERMAN MOERKERK.

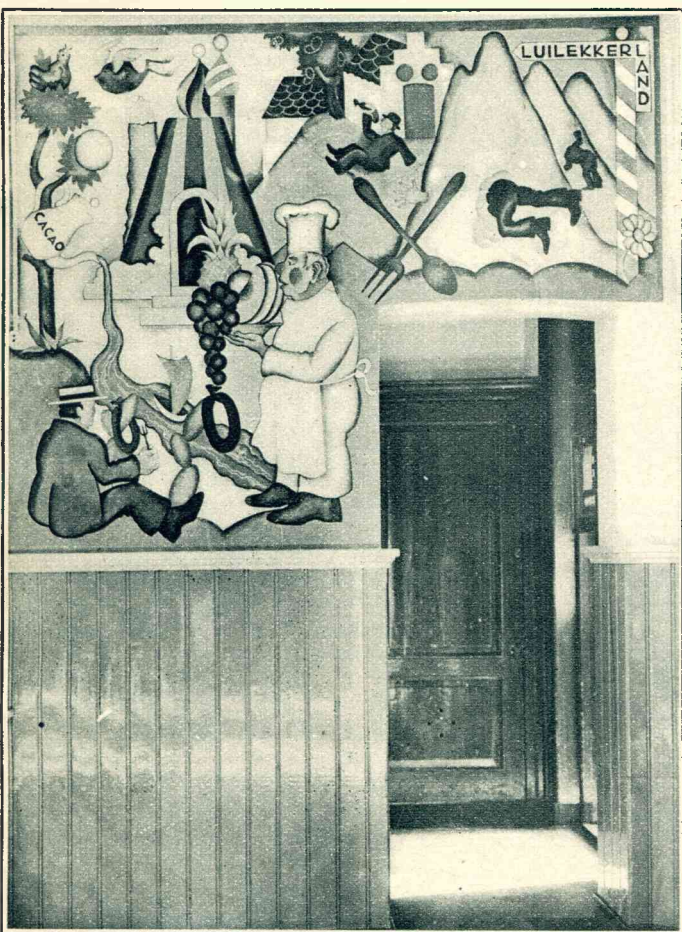
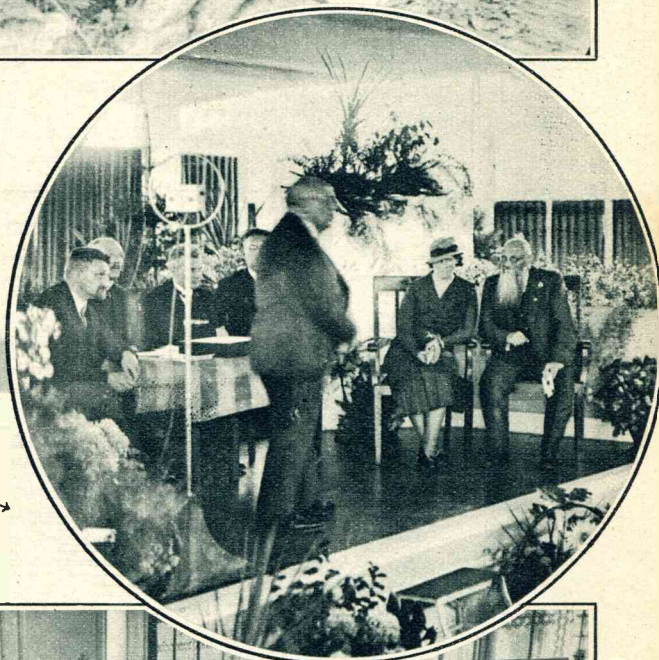

Deze maand is het twintig jaar geleden, dat „Naatje van den Dam”, het bekende standbeeld, van haar plaats werd weggehaald terwille van het tramverkeer. Haar resten vonden we terug in den tuin van het Stedelijk Museum.

UITSTAD

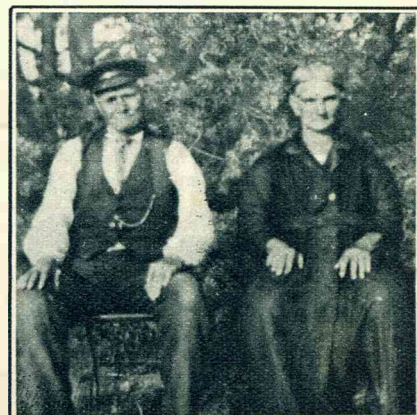
Jan van Zutphen, „oome Jan”, de bekende stichter van „Zonnestraal”, en een der hardste werkers in de t.b.c.-bestrijding, werd te Laren op zijn 70sten verjaardag hartelijk gehuldigd.

„Luilekkerland”, een wandschilderij van Louis Schrikkel in het Stadsbestedelinghuis te Amsterdam.

De heer Job. Schuitemaker, dirigent van verscheidene dilettanten-muziek-vereëningingen, werd in het Paviljoen Vondelpark gehuldigd ter gelegenheid van zijn 70sten verjaardag. Den jubilaris werd een krans overhandigd.

Tevens werd hem een grootsche zanghulde bereid.

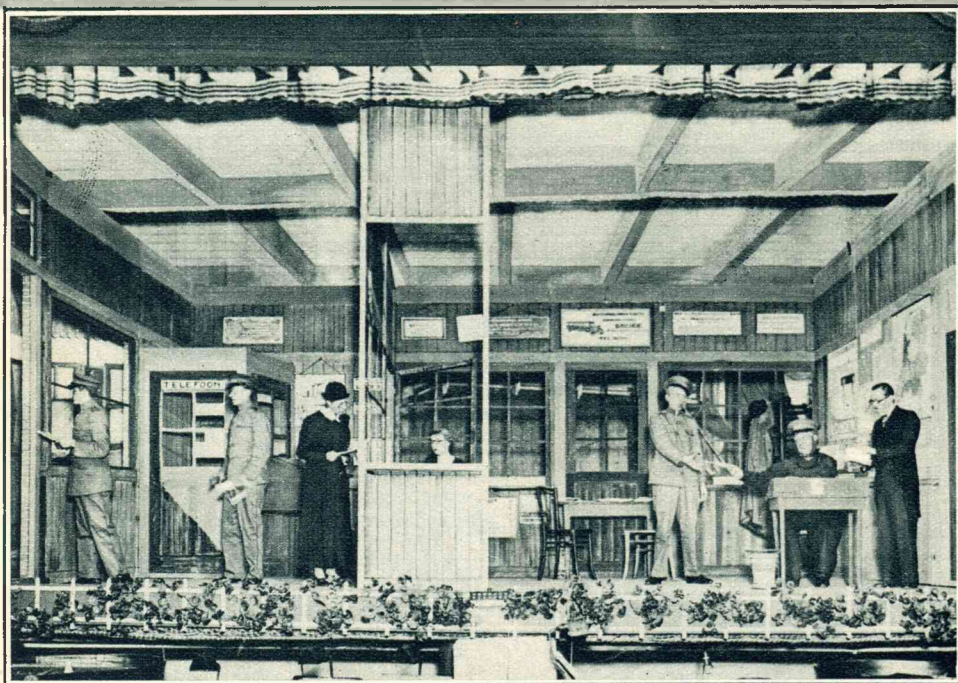
Het echtpaar W. van Lemmeren—Benjamin, Goudsbloemstraat 95, Amsterdam, was onlangs 50 jaar getrouwd.

De tramdienst Schagen—Warmenhuizen is opgeheven. De stationschef neemt afscheid van het personeel vóór de tram voor de laatste maal uit Warmenhuizen vertrekt.

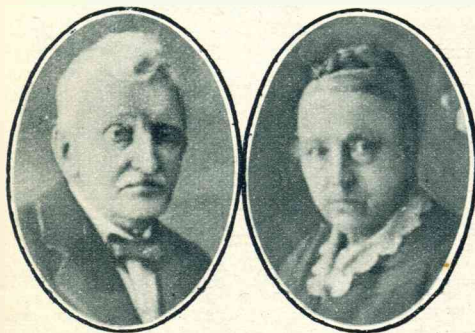
De crisis-collecte bracht dit jaar 36000 gulden op. Op allerlei wijze werd er gecollecteerd. Een vrolijk troepje, dat zich voor het goede doel beschikbaar stelde.

EN LAND

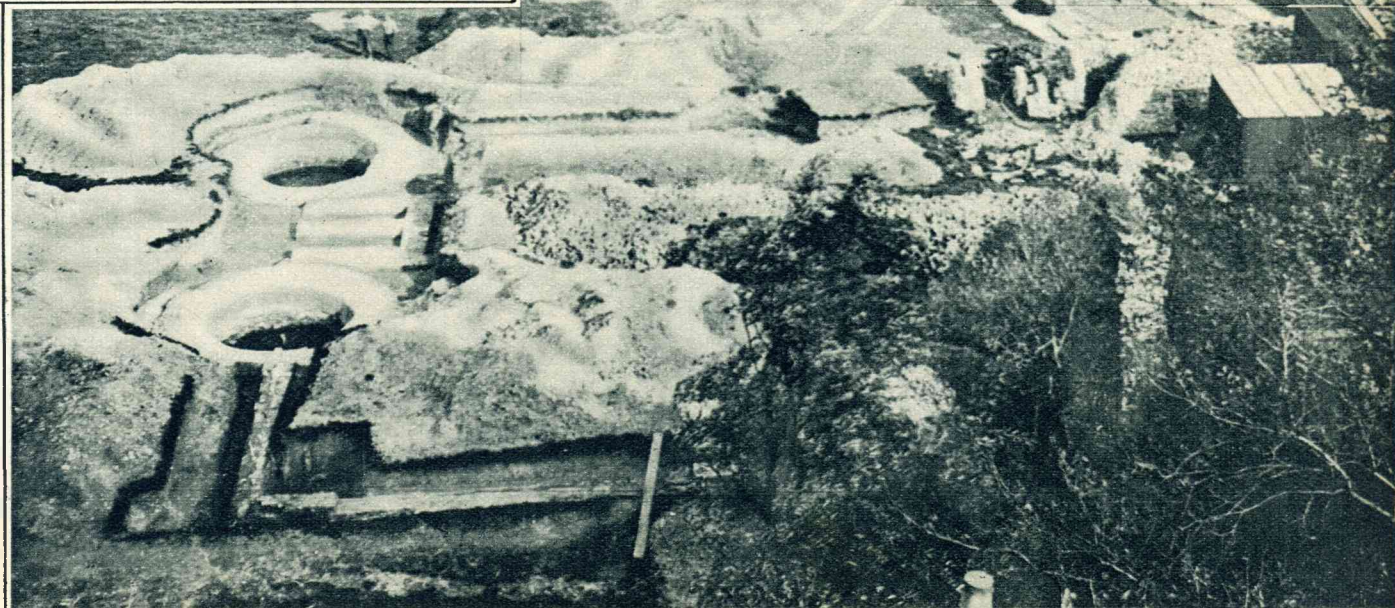
In het „Grand Théâtre” ging de première van „Alles O ke”, welke het nieuwe operette-gezelschap „De Hoofdstad” een mooi succes bracht. Een scène in het „Postkantoor”.

De heer S. Pool was 25 jaar werkzaam bij de Alkmaarsche IJzer- en Metaalgietery.

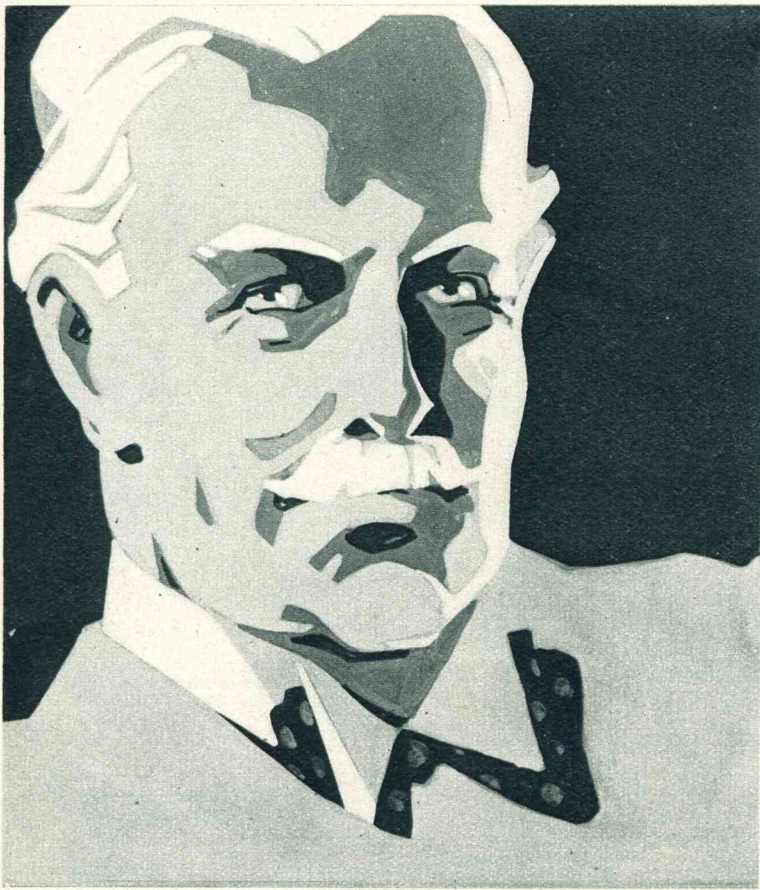

Het echtpaar F. J. Heere-van Tol, Van der Hoopstraat 981, Amsterdam, hoopt 24 October a.s. zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

Op de duinterreinen onder Egmond, welke de Provincie Noord-Holland onlangs van de familie Van Vliet aankocht, heeft men, tijdens den werkverschaffingsarbeid, welke aldaar wordt verricht, de fundamenteën ontdekt van het voormalige kasteel van Egmond. Tal van voorwerpen zijn gevonden. Met het blootleggen van deze oudheidkundige vondst gaat men door.

„Waarom ik aan Kaloderma Scheerzeep de voorkeur geef? Heel eenvoudig omdat ik overtuigd ben, dat zij in samenstelling en uitwerking al het bestaande verre overtreft. Ik heb over de heele wereld alle mogelijke soorten scheermiddelen gebruikt, maar nimmer vond ik een zeep, waarmee ik mij ook maar in de verste verte zóó gemakkelijk en zóó prettig kon scheren.”

KALODERMA SCHEERZEEP

★ Glycerinehoudend:

„Uw mes kan niet schrapen — het glijdt!”

Prijs Fl. —,45. In handigen bakelieten houder Fl. —,60

F. Wolff & Sohn · Karlsruhe

October 1679

„Le Triomphant”, het vlaggeschip van Admiraal d'Estrées, loopt de haven van Brest binnen. Het heeft de eerste cacao aan boord, gewonnen op 't eiland Martinique.

De gemalin van Lodewijk XIV, introduceerde die cacao ten hove. Dat was het begin van een ware triomftocht der cacao door de befaamde Fransche salons van dien tijd.

Thans, twee-en-een-halve eeuw later, gaat in Nederland de lof der salons uit naar de voortreffelijke Droste's Verpleegster Cacao.

Verlaagde prijzen.

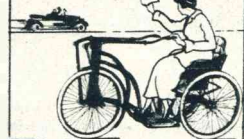
1/1 Kilo f 2.— 1/2 Kilo f 1.10
1/4 Kilo f 0.60 1/10 Kilo f 0.28

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor het album „Bali”.

**M. Oostwoud
Franger**

**Ziekenwagens-
Invalidenrijwiel**
Ook met hulpmotor en elektrische bediening

Showroom: Amsterdam, Overtoom 73

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

's Nachts geen slaap, overdag geen rust Nu zenuwrheumatiek verdwenen...

Tot goed voorbeeld van anderen, die misschien aan dezelfde kwaal zouden kunnen lijden waaraan zij zelf leed, schrijft een dankbare vrouw ons als volgt:

„Het vorige jaar kreeg ik een ernstige aanval van zenuwpijnen in het been; overdag vond ik geen rust, 's nachts kon ik niet slapen, om maar niet verder te spreken van de intense pijnen die ik leed. Verschillende middelen brachten mij weinig of geen verlichting, tot een vriendin mij aanraade Kruschen te probeeren, omdat zijzelf er succes mee had gehad toen zij op dezelfde manier leed als ik. Ik ben nu zoo dankbaar dat ik haar raad opvolgde! Vanaf den allereersten flacon Kruschen voelde ik al een verbetering en tegenwoordig ben ik absoluut vrij van pijn en slaap 's nachts uitstekend. Van deze verklaring mag U naar goeddunken gebruik maken, want ik ben nu uiterst dankbaar voor het succes dat ik verkregen heb. Mevr. H. C.”

Zoo vele pijnen waaraan de menschen lijden, hebben alle een en dezelfde oorzaak — hardlijvigheid. Niet alleen geregeld maar ook volledig moeten dagelijks alle afvalproducten der spijsvertering verwijderd worden. Ischias, evenals spit en reumatiek worden meestal veroorzaakt door een teveel aan urinezuur, hetwelk zich heeft opgehoopt. Kruschen Salts zal dit overtollige urinezuur en andere afvalstoffen, die de gezondheid benadeelen, langs de natuurlijke wegen, zacht en volkomen verwijderen. En omdat de „kleine, dagelijkse dosis” Kruschen Salts Uw inwendige organen regelmatig en volkomen vrijhoudt van

alle afvalproducten, kunnen kwaadaardige stoffen als urinezuur zich nooit meer ophopen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C. Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.

Op het oogenblik kunt U Kruschen Salts probeeren zonder dat het U iets kost. Er zijn namelijk onlangs onder de apothekers en drogisten een aantal flacons Kruschen verdeeld, die alle verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt deze gratis proefflacon gebruiken zonder de gewone flacon Kruschen te openen. En indien U na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt U de groote flacon ongeschonden terugbrengen naar den apotheker of drogist, bij wien U deze gekocht hebt. Hij zal U Uw geheele uitgave (f 1.60) onmiddellijk en zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat en slechts voor een beperkten tijd verkrijgbaar is. Gaat dus nu naar Uw apotheker of drogist voordat hij deze „Grootte Proefpakken” uitgekoofd heeft.

Kijk dat eens opvallen...

't Eerste gezicht: heldere, blanke tanden! Is 't niet heerlijk om overal vrijuit te kunnen lachen? Niets geeft zoo'n charme als hagelwitte, kerngezonde tanden! U kunt ze zelf ook hebben! Poetst Uw tanden geregeld met **PASTOL**. Een verrukkelijke frische tandpasta, die Uw tanden heel voorzichtig polijst, schadelijke kiemen meteen afdoende vernietigt! En daarbij...
Nederlandsch Fabrikaat!

Doos 20 en 35 ct. Tube 35 en 60 ct.

**BOLDROOT'S
Pastol**
maakt Uw tanden blank

Kunstenaarsbezoek

Leopold Jessner ziet vanaf 't balkon van het Amstelhotel vol bewondering op de hoofdstad neer.

Professor Leopold Jessner, de befaamde Duitsche regisseur, die met Schiller's „Kabale um Liebe" zulk een succesvolle tournee door ons land maakt, is een groot bewonderaar van de schoonheid van de hoofdstad. Hij meent, dat wij geen pessimisten mogen zijn, zoolang wij zoo'n prachtige stad, als Amsterdam door zijn grachten en huizenbouw is, hebben om in te leven. Een paar foto's laten U den kunstenaar zien, zich verpoozend en aan den arbeid.

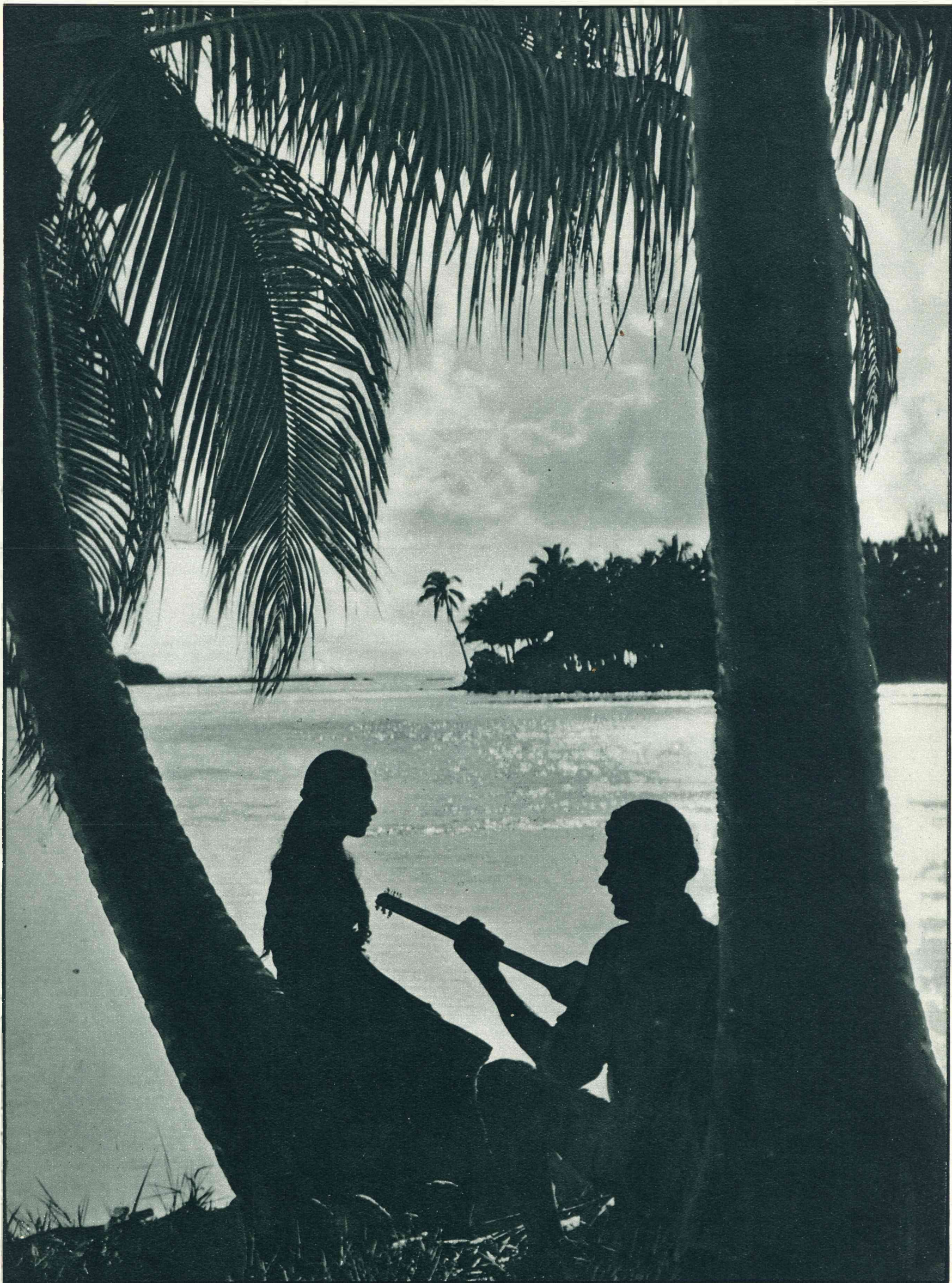
Bovenaan links: Jessner als regisseur. Hij speelt een scène uit „Kabale um Liebe" voor. Hiernaast links: de scène wordt nagespeeld.

Een bladzijde uit Jessner's regieboek.

N H L Seite 68
 H I H
 Lustig Pap auf. (Einmal) 7 mit
 Wir sind fertig, mein Herr. (schmeichelt)
 (lacht aus) Daß die Taube nun fliehe
 (lacht aus) (bleibt euerstot stehen) Nur
 nach die Kleinigkeit, Junger! (schüttelt
 Kopf auf) (spricht) Kung, gebt mir isch.
 H → W. Die müssen mit
 mir, und das Versteht darauf
 nehmen. (lacht aus) diesen Brief.

Romance in den Maneschijn

AAN HET ZOELE STRAND VAN TAHITI

DER VADEREN

DOOR PEDI PALUDE

De boog kan niet altijd gespannen zijn, doch een rijwielband moet dat wel. Anders is het gevolg: panne. De achterband van mijn rijwiel deugde niet; ik hoorde een amechtig klapje, ik lag op den grond, naast mijn fiets, waarvan ik het stuur nog vasthield, alsof ik volgens de regelen der kunst en volkomen doelbewust tegen het pad was geslagen. Ik lag er evenwel totaal verbijsterd. Het duurde eenige seconden, voor ik begreep, wat de oorzaak van mijn val was geweest. Meestal is dit het eerste, wat men zich in een dergelijke positie afvraagt en dit is lang niet altijd verstandig, daar men toch eerst weer moet zien, zich uit dien toestand te redden. Toen ik echter zoover met denken was gevorderd, dat ik mij afvroeg: „Wat nu?” ging mijn verbijstering over in volkomen verslagenheid. En dat is logisch, als men mijn omstandigheden op dat moment kent. Logeerend bij een vriend in een provinciestadje, had ik de fiets van mijn gastheer genomen, om een tochtje in de omgeving te maken en als eerste doel gekozen het „naburig” gehucht K., dat volgens de boeren slechts een stief kertiertjen verwijderd was. Hoewel ik reeds tien minuten had gereden, kon ik nog nergens zoo iets als een gehucht ontdekken. Toen nu mijn achterband klapte en ik te voet, met de fiets aan de hand, verder zou moeten, twijfelde ik er aan, of de boertjes het stijve kwartierteje te voet, op de fiets, in een of ander op een rijtuig gelijkend vehikel of zelfs wel per auto berekenden. Verdwaald kon ik niet zijn, want ik had nog geen enkelen zijweg gezien. Ik begon, met een onderzoek in te stellen naar den inhoud van de gereedschappentas, doch vond natuurlijk niets, dat mij van nut kon zijn. Ik maakte in stilte mijn gastheer verwijten over de roekeloosheid, een niet betrouwbare fiets aan een vriend uit te leenen. Dat wil zeggen: geleend had hij hem mij eigenlijk niet; ik had hem kortweg genomen. Niettemin vond ik het onverantwoordelijk van mijn vriend. Ik bekende mezelf, dat het me niets hielp, te klagen of aan te klagen. Ik moest vooruit, indien ik mijn tochtje niet wilde opgeven, of terug, indien ik liever huiswaarts ging. In beide gevallen echter moest ik te voet gaan. Ik koos het eerste. Hoever de afstand tot het huis van mijn vriend was, wist ik. Hoelang ik zou moeten loopen naar K., wist ik niet en dat kon wellicht meevallen. Ik spoelde zoo goed en zoo kwaad als het ging mijn handen schoon in een sloot en aanvaardde berustend den tocht. Al spoedig schepte ik behagen in de wandeling. De weg voerde door een bosch; aan weerszijden van den weg groeide akkermaalshout. Het was mooi, zacht weer en ik had eigenlijk geen enkele reden, om me te haasten, zoodat ik volop genoot van de verwikkende geuren, die uit het bosch opstegen. Nadat ik ongeveer tien minuten geloopt had, bevond ik mij aan een viersprong. Vergeefs keek ik uit naar een richtingwijzer; er was er geen. Gelukkig evenwel zat er op een boomstronk een oude man uit te rusten. Voor hem stond een kruiwagen met hakhout. Hij zat een pijpje te stoppen, zoo bedaard, als alleen een boer, die nog een fiksch eind voor den boeg heeft, het doen kan. Ik ging naar hem toe en vroeg: „Wat is de weg naar K.?”

Hij antwoordde niet, doch keek mij vragend, eenigszins onnoozel aan, alsof hij mij niet begrepen had. En om hem het antwoorden gemakkelijker te maken, wees ik den weg rechtuit aan en vroeg: „Kom ik zoo in K., beste man?”

Ik was er niet zeker van, dat hij mij thans wel had verstaan. Nadat hij een oogenblik onverstoorbaar zijn pijp had verzorgd, knikte hij evenwel onverschillig. Ik dankte hem met een gemompelden groet en vervolgde mijn weg. Het verwonderde mij, dat ik kort daarna, wilde ik althans niet op mijn schreden terugkeeren, een hek door moest, dat, als voor een verlaten, dood buiten, wijd openstond. Ik zou wel goed loopen, dacht ik. En als ik mij op particulier terrein bevond, wel, dan was dat nog geen man over boord. Bovendien troostte mij de gedachte, dat, ingeval ik langs dezen weg een buitengoed zou bereiken, men mij misschien aan wat gereedschap zou kunnen helpen, waarmee ik mijn band zou kunnen repareren. Dit leek mij nog de beste uitkomst, want dan immers zou ik op de fiets kunnen terugkeeren. Ik voelde er weinig voor, den weg, dien ik gekomen was, nog eens te voet af te leggen. Niet alleen, om-

dat ik moe werd, doch bovenal, omdat ik veroordeeld was, het oude rijwiel, waaraan ik mijn pech te danken had, aan de hand mee te voeren. Ik kreeg een zoo hevigen tegenzin in het loopen met de fiets, dat ik het vehikel tegen een boom plaatste, er op korten afstand geërgerd naar keek en mij toen om even te rusten neerliet tegen de helling van een greppel. Ik stak een sigaret op, rookte en dacht na over wat ik zou kunnen doen. Met elken ademtucht proefde ik gezondheid. Wat hadden onze voorvaderen, die nog niets te maken hadden met onze moderne drukte, een volkomen, ongestoorde rust gekend. De boeren van nu, nog kenden zij die rust. Zooals de oude, die mij den weg had gewezen. Of die tenminste geknikt had, toen ik hem vroeg, of deze weg de goede was. Ik hoorde de geluiden van het bosch; ik hoorde ook het gekraak van doode twijgen achter me. Op hetzelfde oogenblik, dat ik het hoofd wilde wenden om achter me te kijken, snauwde een barsche stem: „Wat doet u op verboden terrein?”

Naast mij stond een man van ongeveer vijftig jaar. Hij had een verweerd gezicht. Zijn blik was gluiperig, dreigend. Een man, om kinderen angst aan te jagen. Hij droeg een knuppel in de hand en hield een buldog aan den riem. Hij had meer van een struikroover dan van een landelman en ik begreep dadelijk, dat hij, indien hij hier thuis hoorde, toch zeker de eigenaar niet was.

„Verboden terrein?” vroeg ik. „Hoe kon ik weten, dat de toegang verboden is? Het hek is niet gesloten.”

„Het hek is nooit gesloten. Het hek van het landgoed van den jonker behoeft niet gesloten te zijn. U wilt wel dadelijk heengaan!”

De barsche toon van den man, zijn optreden alsof hij een kwaadwilligen indringer tegenover zich had, prikkelden mij tot verzet. Daar ik niet gerechtigd was, om te blijven en ik dus niet rechtstreeks kon tegenstrubbelen, probeerde ik de eer van mijn aftocht te redden door de hulp van den brombeer in te roepen voor mijn onbruikbare fiets.

„Ik zal stellig de laatste zijn, om inbreuk te maken op de rechten van wie dan ook,” zei ik. „Maar misschien kunt u mij helpen aan de kleinigheden, die ik nodig heb om mijn achterband te herstellen. Ik kan op de fiets zoo niet verder en de afstanden zijn nu niet bepaald aanmoedigend voor een vermoeid voetganger, die een rijwiel moet meesleepen.”

In plaats van te antwoorden, boog hij zich, greep den halsband van den allesbehalve vriendelijken hond en keek mij aan. Ik begreep zijn bedoeling. Als ik niet maakte, dat ik zoo gauw mogelijk wegwam, zou hij het monster loslaten. Ik haalde de schouders op en ging terug, langzaam. Ik wilde in ieder geval den schijn vermijden, als zou ik voor zijn bedreiging vluchten. Ik lette op de omgeving. Ik zag nu, duidelijker dan toen ik gekomen was, overal sporen van verwaarloozing. Terzijde van den weg, bij het geopende hek, stond een bordje, waarop ik, indien ik het eerder gezien had, gelezen zou hebben, dat de toegang verboden was.

Teruggekeerd op den viersprong zag ik den ouden boer, die waarschijnlijk doof was en daarom als antwoord op mijn vraag naar den weg enkel maar geknikt had, niet meer. Ik keek de andere wegen in en ontdekte een huis, dat, door enkele buiten geplaatste stoelen, een café geleek. Ik naderde het en zag tot mijn voldoening, dat het inderdaad een uitspanning was. Voor een schuur stonden twee fietsen. Het onder mijn voetstappen knerpemde grint verraadde mijn komst en nog had ik het huis niet bereikt, of reeds verscheen op den drempel een jonge boerenarbeider.

„Kan je mijn achterband repareren?” vroeg ik. „Jawel, dat zal wel gaan. Als u een uurtje den tijd hebt.”

„Dat zal wel moeten,” antwoordde ik. „Als het tenminste niet vlugger kan.”

Ik keek naar het weinig aantrekkelijke terrasje, naar de vieze stoelen en besloot, liever niets te drinken. Ik moest dan maar een uurtje wandelen. Zonder fiets aan de hand leek me dat verre van

onaangenaam en zeker verkiezelijk boven een verblijf bij het café. Ik kon dan meteen... Waarom niet? Nieuwsgierigheid dreef me er toe.

„Is de jonker op zijn buitengoed?” vroeg ik.

De man trok een verwonderd gezicht en keek mij eenigszins schuw aan, alsof hij een bedreiging van mij verwachtte. Ik moet zijn blik wel zeer innemend beantwoord hebben, want de uitdrukking van schuwheid ging al spoedig over in die van listigen achterklap. Juist wat ik wilde bereiken.

„Ik zou het onmogelijk kunnen zeggen. Niemand weet ooit, of de jonker er is, want niemand kent hem. Ik ken alleen zijn koddebeier. Dien kent iedereen. Maar niemand is er op gesteld, hem te kennen.”

„Zijn koddebeier? Is dat een man, zoo bruut en grof en...” Ik beschreef den gluiperigen verdrijver van ongenoodigd bezoek.

„Juistement, die is het. Altijd een bloedhond aan de lijn, die er op afgericht is, om je den strot af te bijten. Het is onverantwoordelijk, dat ze het hek altijd open laten. Maar ja, als het altijd gesloten was, dan...”

Een handgebaar liet raden, wat dan het geval zou kunnen zijn. Ik weet echter liever, dan dat ik naar iets raden moet en herhaalde vragend: „Wat dan?”

„Dan!” Hij liet zijn stem dalen tot een bijna onverstaanbaar gefluister. „Dan zou ik denken, dat het daar niet goed pluis was.”

Ik glimlachte om de veronderstelling, dat een open hek alleen voldoende kon zijn, om iemand tegen een ernstige verdenking te vrijwaren en met de afspraak, dat ik over een uurtje mijn fiets zou komen halen, ging ik heen, voor de tweede maal den weg op naar het landgoed van den jonker. Ditmaal echter hield ik voor het hek stil en leunde tegen een boom, terwijl ik mij afvroeg, welke booze bedoelingen men achter het openlaten van een hek kon zoeken. Het duurde niet lang, of ik zag op het verwaarloosde pad mijn ouden kennis met zijn dog verschijnen. Het grimmige tweetal stond stil en keek mijn kant uit. Zou de buldog mijn aanwezigheid geroken hebben? Doch van hier kon niemand mij verdrijven. Even had ik voldoening van het vermoeden, dat de koddebeier mij bemerken en zich aan mijn belangstelling ergeren zou. Maar door die gedachte werd ik er mij opeens duidelijk van bewust, dat ik inderdaad belangstelling voelde, voor wat door de waakzaamheid van den hond aan het oog van de buitenwereld moest worden onttrokken. Ik begon de greppel, die blijkbaar het landgoed begrensde, te volgen. Achter de greppel, verbogen en verwrongen onder den druk van het overwoekerend eikenhakhout, spande een prikkeldraadversperring. Slechts hier en daar had ik eenig doorzicht op het zich daarachter uitstrekkend bosch. Bij een van die, als ik het zoo noemen mag, kijkgaten, bleef ik even staan. Ik meende het gesnuif van een zich in zijn worband den adem snoerenden hond te hooren en zag weldra opnieuw den dog, zijn meester in mijn richting voorttrekkend. Liet de jonker zich zoo goed bewaken? En waarom? Verzamelde hij schatten in het huis, waarvan ik zelfs nog geen steen had bespeurd? Was hij menschen-schuw of waanzinnig of... misdadig? Een jonker misdadig! Ik neigde tot de meening, dat hij menschen-schuw was en fantaseerde zelfs, dat de bewaker het hem maakte. Welke reden zou die beknuppelde boschwachter daarvoor kunnen hebben? Ontelbare. In den boschwachter kon ik stellig wel misdadige neigingen veronderstellen. Een seconde keken wij elkaar in de oogen. Mijn vijandigheid tegen dien man verwonderde mij. Ik was uitgegaan voor een plezier-ritje op de fiets; ik zwoegde nu door hakhout, schaafde mijn enkels, schramde mijn handen bij het opzij buigen van het struikgewas en liep bovendien alle kans, aanstonds door den hond omver te

worden geloopt. Als het daarbij dan tenminste nog blijven zou. Ik gaf het op, keerde terug. Door de struiken heen hoorde ik voortdurend het gesnuif van den hond. Wij naderden gelijktijdig het hek en nogmaals keek ik den Cerberus aan. Het kwam mij voor, dat hij om mijn nederlaag grinnikte.

„Nu moet je me toch eens vertellen, wat je weet van den jonker,” zei ik dien avond, toen ik met mijn gastheer op het terras voor diens huis zat.

„Niets,” antwoordde hij. „Hoe kom je daarbij?”

Ik deed verslag van mijn avontuur met de onbruikbare fiets, raadde hem aan, nieuwe banden te koopen en schilderde hem zijn ondraaglijk zelfverwijt, indien ik door dien lekken band aan de vraatzucht van een bloeddorstigen bulldog zou zijn ten prooi gevallen.

„Ik had je kunnen voorspellen, dat je met dat antieke rijwiel niet ver komen zou,” lachte hij. „Maar je bent er als een geslepen fietsendief tusschen uit geknepen, voor iemand er erg in had. De gevolgen kwamen dus op je eigen hoofd. Wat ik weet van den jonker? Ik zei: niets. Dat wil zeggen: niet veel. Ik heb hem vroeger wel ontmoet en hij was altijd heel geschikt, amicaal en innemend. Trouwens, ik moet hem even ontluisteren. Hij is in het geheel geen jonkheer of iets dergelijks. Men noemt hem zoo, omdat hij, naar men zegt, fabelachtig rijk is en ook wel de allures heeft van afstammeling uit een oud, adellijk geslacht. Sedert jaren hoor ik nooit meer iets van hem. Ik weet niet, of hij vertrokken is of het oude huis nog bewoont. In ieder geval wordt er nooit iemand ontvangen. Een jaar of zes geleden is het daar zoo geworden. Toen stierf de vrouw van den jonker. Ze zeggen, dat zij gek was, dat zij gek geworden was en altijd angst had voor iets, waarover zij nooit een woord sprak. Wellicht leed zij aan vervolgingswaan. Ik heb nooit geweten, dat hij zulk een afschrikwekkenden beschermer op zijn landgoed liet rondwalen. Als dat werkelijk op zijn last gebeurt, gaat hij misschien denzelfden weg als zijn vrouw. Hoewel, neen, die was nog fanatieker. Die vrouwde haar bewaking zelfs niet aan een ander toe. Die ging er zelf op uit, zwierf als het ware dag en nacht door het bosch, om te zoeken naar onvindbare belagers. De menschen hebben al zoo veel praatjes rondverteld, dat je er geen touw aan vast kunt knopen. Niemand in den omtrek vraagt er trouwens nog naar. O ja, indertijd, toen zijn vrouw nog zoo angstig deed. Toen zei men, dat er in het oude huis een schat verborgen was en dat de bewoonster geen rust had uit vrees, dat men dien schat zou trachten te stelen. Overigens heb je op je tocht ook nog geleerd, dat je geen dooven boer den weg moet vragen.”

We spraken er niet meer over; ik vroeg geen bijzonderheden, die mijn vriend toch niet zou kunnen vertellen. Doch het verhaal over de vrouw van den jonker wilde mij maar niet uit het hoofd. Vervolgingswaan waait iemand maar niet zoo maar aan. Indien zij daaraan geleden had en daardoor gestorven was, zou er een aanleiding, een oorsprong van haar ziekte geweest zijn, die verre van alledaagsch kon wezen. Als nu bovendien de jonker zelf door dien waanzin was aangegrepen, kon die reden nog niet hebben opgehouden te bestaan. Met andere woorden: het oude landgoed verborg een geheim, waaronder iemand, de jonker, leed. Wat lag meer voor de hand dan te trachten, dit geheim te doorgronden?

Ik liet het er niet bij. Reeds den volgenden dag begaf ik mij opnieuw op weg, nu met het landgoed als uitsluitend doel. Hoewel de bewaker terugstootend en dreigend genoeg was, vertrouwde ik er toch op, dat hij, gesteld dat hij mij zou ontdekken, wat nog absoluut niet zeker was, den hond niet op mij zou loslaten. Waarom had hij dat anders gisteren niet gedaan, toen ik, door langs het prikkeldraad te kruipen, mijn nieuwsgierigheid had laten blijken? Doch het was lang niet zeker, dat hij mij ontdekken zou. Gisteren wist ik van geen kwaad, gisteren trachtte ik niet, mij te verbergen, terwijl ik nu juist uiterst behoedzaam te werk kon gaan. Nu had ik een doel: te trachten, ongemerkt het huis te naderen en den jonker, of hoe hij zich noemen mocht, te ontmoeten. Dadelijk na de lunch toog ik op weg. Al hield ik mij dan voor, dat er geen enkel gevaar aan mijn speurtocht verbonden was, ik bereidde mij toch voor op een mogelijke zelfverdediging. Ik wapende mij met een wandel-

stok, die stellig niet minder solide was dan de knuppel waarmee de boschwachter zou kunnen aanvallen. Ik moet bekennen, dat ik ook thans weer, zonder er hem over te spreken, bij mijn gastheer leentje-buur speelde.

Nu ik den weg wandelde, bemerkte ik pas, hoe ver en verlaten het landgoed van den jonker lag. Ik had meer dan drie kwartier geloopt, toen ik in de verte het ook nu geopende hek zag. Ik nam dadelijk mijn voorzorgsmaatregelen. Ik sloeg rechtsaf, dwars het bosch in. Ik baande mij een weg, naar schatting parallel aan de greppel en het prikkeldraad, doch zoover er van verwijderd, dat niemand mij vandaar zou kunnen zien en zelfs de best getrainde hond geen lont zou ruiken. Het spreekt vanzelf, dat ik geen lijnrecht pad kon gaan. Telkens moest ik om boomen heen, herhaaldelijk ook moest ik een omwegje maken rond een boschje struikgewas. Ik oriënteerde mij voortdurend aan het pad, dat ik achter mij liet, doch ik durfde er niet stellig op vertrouwen, dat ik den goeden weg behield. Zoodra ik dan ook meende, voldoende ver van het hek, waarop de waakzaamheid van den koddebeier en diens hond wel voornamelijk zou geconcentreerd zijn, verwijderd te zijn, stak ik, links af, het bosch door naar de scheiding van het landgoed en het vrije terrein. Ik was verder afgedwaald dan ik vermoedde en ik vroeg mij reeds af, of het landgoed een ronding zou hebben gemaakt, zoodat ik ook nu weer langs de grens en wie weet hoever er vandaan, zou ploeteren door het struikgewas, toen ik, tamelijk onverwacht tenslotte, het buiten voor me zag. Tot mijn groote teleurstelling echter stond ik niet tegenover een greppeltje en een draad, doch tegenover een betrekkelijk breede sloot, waarachter zich vlak gekapt terrein uitstreekte tot aan een grijs, verweerd huis, dat aan een kasteel deed denken. Aan de overzijde van de sloot lag een platgeboomd vaartuig gemeerd, zooals bij het uitdiepen van grachten veelal wordt gebruikt. Ik had mij, toen ik begreep mijn doel bereikt te hebben, voorover op den grond geworpen, om het gevaar van ontdekking tot een minimum te beperken. Het feit dat ik hier, ook al zou de bewaker of zijn hond mij zien, veilig was, versterkte mijn vertrouwen in het welslagen van mijn onderneming. Hoe echter ongezien over die sloot te komen en, dit vooral was een onoverkomelijke moeilijkheid, welk excuus op te geven voor mijn aanwezigheid, wanneer ik eenmaal zoo veel moeite zou hebben gedaan, om het huis te naderen? Men kan per abuis een verkeerden weg inslaan, men kan ook, zonder het te weten, over een greppeltje en zelfs over prikkeldraad heen komen; doch men kan niet zonder doel een sloot over zwemmen of doorwaden. Kwam ik droog over, dan zou ik aan het huis kunnen aanbellen, om den weg te vragen. Al naar de omstandigheden zou ik dan ook een poging kunnen doen, om den jonker te spreken. Ik nam het huis goed op en berekende, hoe ik, als ik de sloot zou zijn omgelopen, het best over het open, bewaakte terrein het kasteel-achtige huis kon naderen. Die berekeningen gaven mij tenminste uitstel en dat had ik bovenal noodig, want het huis zag er niet minder afschrikwekkend uit dan de bewaker of de dog. Achter de boogvensters hingen scheefgezakte, verkleurde lancastergordijnen. De raamposten waren verveloos. Getuigde de uitgestrektheid van de bezitting van een fabelachtigen rijkdom, de verwaarloozing van het huis wees op tot het uiterste gedreven zuinigheid, op gierigheid of op volkomen onverschilligheid. Zou er wel ooit een hand worden uitgestoken, om ook slechts het geringste in het gebouw te reinigen? Toch wel. Ik vernam een geluid, dat in elk ander huis op zijn plaats zou zijn geweest, doch dat hier in het geheel niet paste. Het geschuur van een zinken emmer over een cementen vloer en daarna het gekletter van een waterstraal in dien emmer. Speurend in de richting, vanwaar het geluid kwam, zag ik een souterrain-keuken, waaruit tot mijn verbazing een zelfs op zoo grooten afstand als zeer proper te onderscheiden, waarschijnlijk oude dienstbode kwam. Het geluid had opgehouden; zij had dus, voor zij de keuken verliet, de kraan gesloten. Zij zette iets op den grond en ging weer naar binnen. Meteen wist ik, dat ik moest trachten, haar te spreken. Elk geluid vermijnd kroop ik op mijn knieën terug naar de struiken, richtte mij, daardoor beveiligd, pas geheel op en liep voorzichtig, nu voortdurend zorgend dat ik de afscheiding van het landgoed niet meer uit het oog verloor, evenwijdig

aan de sloot voort, tot ik zag, dat ik er met een flinken stap overheen zou kunnen komen. Enkele minuten later lag ik tusschen het hakhout op het verboden terrein. Pas nu zag ik in, dat ik eigenlijk zonder eenige noodzaak roekeloos deed. Wanneer de boschwachter mij bemerkte, zou hij, zonder waarschuwing, den hond op mij kunnen loslaten en ik twijfelde er niet aan, of hij het zou doen. Hij zou dadelijk begrijpen dat ik kwam, om het geheim, zoo het bestond, te ontsluiten en dit natuurlijk voorkomen op de eenige radicale manier: mijn definitieve verdwijning. Het zotste was wel, dat ik mij op niets zou kunnen beroepen; ik bevond mij op verboden terrein, ik was een insluiper, dien men van poging tot inbraak zou kunnen beschuldigen. Toch, nu ik eenmaal zoover was, wilde ik onder geen enkel beding terugkeeren, waardoor ik mij opnieuw zou overleveren aan de spotzucht van mijn vriend, wiens wandelstok-knuppel ik als wapen had meegenomen. Ik woog den stok op de hand. Een met beleid gemikte, goed toegebrachte slag zou aankomen en wellicht zelfs den hond buiten gevecht stellen. Indien ik daarin slaagde, had de eigenaar zonder meer het recht, mij voor het hoofd te schieten of, in het gunstigste geval, mij op zijn beurt met zijn knuppel te bewerken. Ik ben niet vreesachtig van aard, maar in mijn positie was op zijn minst uiterste voorzichtigheid geboden. Ik wist, in welke richting het huis stond. Ik ging er op af, doch sluipend, bijna zonder mij van den grond te verheffen. Ik luisterde naar elk gerucht. Bij het minste knappen van een droog twijgje onder mijn knieën bleef ik onbeweeglijk liggen, totdat ik er zeker van kon zijn, dat niemand mij had gehoord. Ik vorderde ontzaglijk langzaam. Toen ik eindelijk het open terrein bereikte, was ik zoo goed als uitgeput en moest ik geruimen tijd rusten, voor ik mij uit de beschutting van het struikgewas durfde wagen. Tenslotte stelde ik mij, als ik de open vlakte overging, vrijwillig bloot aan alle denkbare gevaren. Ik zou moeten loopen, alsof het om mijn leven ging. Ik mat den afstand van het boschje, waarin ik lag, tot het huis. Ik schatte dien op ongeveer honderd meter. Ik zou rechtstreeks naar de keuken snellen, naar de meid, die ik zooeven gezien had. Wat zij ook van mij mocht denken, zij zou mij toch niet overleveren aan den boschwachter of diens hond. En als ik haar eenmaal sprak, kon ik een gefingeerde, dringende boodschap voor den jonker opgeven als reden van mijn onverwachte verschijning. Ik stond op in gebukte houding, spiedde nog eenmaal het veld af en liep. Ik liep als een vluchteling, dien men te paard nazet. Het hart bonsde mij in de keel. Ik meende het gesnuif van den hond aan alle zijden te hooren naderen. Ik keek niet om, ik keek niet terzijde; ik staarde strak naar mijn doel, als kon ik dat met den blik nader trekken. Mijn doel; het huis, de keuken. Bijna struikelde ik, doch ik bewaarde het evenwicht; bijna sloeg ik tegen den grauwen, somberen zijmuur van het oude, verweerde gebouw, dat nu in mijn verbeelding onmogelijke afmetingen aannam. Ik rende den hoek om, ik stortte het trapje af naar de keuken en duwde de deur open. De meid stond voor het fornuis en gaf een kreet van schrik, toen ik zoo, hijgend en bezweet, binnenkwam. Ik behoefde de deur niet te sluiten, want dat deed zij met een snelheid, die mij bewees, dat mijn vrees niet in het minst ongegrond was.

„Om 's hemelswil,” fluisterde ze gejaagd. „Wat is er gebeurd? Wat komt u doen? Heeft de jonker u gezien?”

„Niemand heeft me gezien,” hijgde ik. „Niemand. Ik kom juist voor den jonker.” Ik dacht, dat ik hem misschien zou kunnen helpen. Kan ik den jonker spreken?”

„Den jonker spreken?” herhaalde ze. „St, praat niet zoo hard, anders hoort hij ons. Hij zou u door den hond laten verscheuren. Hij wil niemand zien. Ik heb al in jaren met niemand anders dan met hem gesproken. Als hij ons hoort, is het te laat. Dan zou hij geen leven meer hebben! Kom mee, wacht, ik zal eerst sluiten. Kom mee.”

Zij sprak zoo zachtjes, zoo bevreesd, dat ik geen seconde aarzelde, haar te volgen. Zij ging mij voor, een keldertrapje af, nadat zij ook de kelderdeur gesloten had. Er was geen enkel raam, geen enkele opening. Ik kon niets, absoluut niets zien. Zij schraapte een lucifer aan en ontstak een kaars, die hier blijkbaar gereed stond. Bij het licht daarvan onderscheidde ik werktuigen, die den bezitter ervan zonder meer aan de justitie zouden kunnen doen

overleveren. Er stonden smeltkroezen, metaalpersen, een drukpers. Er lagen matrijzen, cliché's, papier. Er lag ook geld. Ik begreep het: Valsch geld. Maar wat had de voor haar meester zoo bezorgde meid dan met mij voor, dat zij mij ongevraagd in dit misdadige kelderhok bracht?

„Wat wilt u van den jonker?” vroeg ze.

„Hem helpen,” herhaalde ik.

„De jonker is niet te helpen, anders zou ik het wel doen. Zijn vrouw is er aan gestorven; hij zal er aan sterven. Maar heeft hij u niet gezien? Weet u zeker, dat hij u niet heeft gezien?”

„Niemand heeft mij gezien. Ook de boschwachter met den hond niet,” antwoordde ik, nog steeds hijgend.

„Wat boschwachter? Er is geen boschwachter. Dat is de jonker. Dus u hebt hem toch wel gezien? Dan weet de hond...”

„Neen, nu niet. Gisteren ontmoette ik hem.” Dus de boschwachter was de jonker zelf? Die ruwe, tot alles in staat zijnde kerel, met den knuppel en den gluisperigen blik? „Is hij dan zoo bang, dat hij zoo'n leven kan leiden?” vroeg ik. „Ik heb gehoord, dat zijn vrouw waanzinnig was. Is hij het ook?”

„Hij zou een misdaad doen, uit angst, gek te worden. Hij mag u niet zien; hij mag nooit weten, dat u hier bent geweest.” Zij zag mijn zoekenden blik, dien ik niet kon terughouden van de werk-

tuigen, die haar meester konden verraden. Zij nam een geldstuk en reikte het mij. Toen ik het haar teruggaf, bood ze mij een cliché, daarna een biljet, tenslotte een matrijs.

„Hier gaat de jonker naar kijken, als hij kalm is. En altijd komt hij er in een verschrikkelijk angstigen toestand weer vandaan.”

„Maar kan dan niets hem tegen zijn vrees helpen? Kan niets hem helpen tegen deze doode dingen?” vroeg ik, beginnend te begrijpen, vanwaar de rijkdom, vanwaar tevens de vervolgingswaanin kwam.

„Dooode dingen, precies, dat zijn het. Tachtig jaar oud. De vader van den jonker gebruikte ze; de jonker zelf heeft ze nooit dan met afschuw aangeraakt. Hij is altijd gelukkig geweest, ook met zijn vrouw. Tot zij in dezen kelder kwamen en zagen, op welke wijze zijn vader het buiten heeft verkregen. Het buiten doodt hem, het bezit doodt hem, zooals het zijn vrouw heeft gedood, toen zij eenmaal wist. Als hij ooit bemerkt, dat iemand behalve ik hier is geweest, zal het met hem gedaan zijn. En niemand, behalve ik, weet hoe goed hij eigenlijk is. Maar als hij u ziet, laat hij den hond los.”

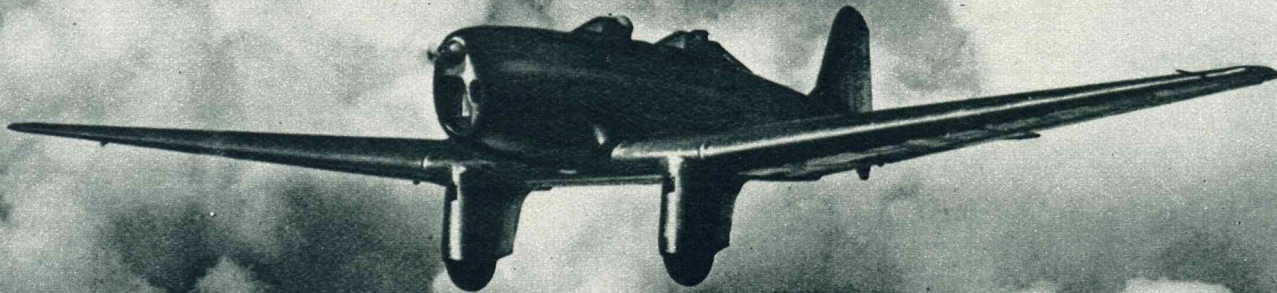
„En als hij weten zou, dat u met mij hebt gesproken?”

Zij antwoordde niet. Zij blies de kaars uit en ging mij voor, naar boven, waar zij blijkbaar luisterde, voor zij de deur opende.

„St. Kom mee,” fluisterde ze. „En zorg, dat u wegkomt, voor de jonker u ziet.”

Ik volgde haar naar de keuken, naar de deur, die uitgang gaf op het open terrein. Ik keek er door en zag de boot liggen, waarmee ik, zonder oponthoud in het bosch, zou kunnen weggelopen van dit verboden terrein. Ik klom het steenen trapje op en keek uit. Ik kon niet om den hoek van het huis kijken en sloop daarom langs den muur, tot ik vrij uitzicht had. Ik zag niets. Ik liep naar de boot. Doch nauwelijks had ik de helft van den afstand afgelegd, of ik hoorde een woedend gesnuif achter me. Ik verbeeldde het mij niet; ik hoorde het werkelijk. Ik keek, zonder mijn gang te vertragen, achterom. De jonker stond bij het huis; de bulldog rende mij achterna. Ik bemerkte, dat ik in den kelder mijn knuppel vergeten had. Dien zou de jonker vinden en dan was het met hem gedaan, zooals de meid had gezegd. Maar ik kon daaraan niet denken. Ik had niets, om mij te verdedigen. Ik rende. Ik bereikte de boot, doch durfde den tijd, om het touw los te maken, niet te nemen. Ik sprong zoover ik kon; ik waadde de sloot door. Ik keek niet meer om, doch liep, liep, tot ik niet meer kon. Toen viel ik neer. De hond volgde mij niet meer. Ik was vlak bij huis.

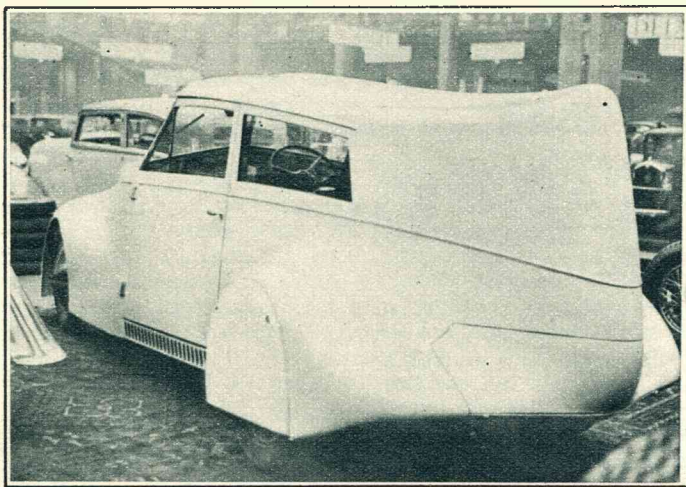
Toen mijn vriend dien avond vroeg, of ik nu soms voor de verandering zijn wandelstok „geleend” had, zei ik, dat ik het ding ergens verloren had.

Tweehonderdachtig kilometer per uur haalt dit simpele, eenmotorige sportvliegtuig, de Northrop Beta, dat in Amerika thans sterk verbreid is.

DE SALON DE L'AUTOMOBILE TE

De winter is begonnen! Dat zult u, als u dit leest in deze prachtige nazomersche herfstdagen, zoo direct nog maar niet met ons eens zijn, maar officieel is dat toch wel het geval. Want als in de eerste helft van October de Fransche groote automobieltentoonstelling hare poorten opent voor het publiek, als eerste in de rij van internationale shows op auto- en motorgebied, dan houdt dat in het inluiden van het winterseizoen. Zeer zeker voor Parijs zelf, dat na de zomer- en vacantiemaanden in deze

Een „stroomlijner” (Chenard en Walcker) op den automobielsalon.

dagen weer zichzelf geworden is, en z'n gewone gezellige wintersche sfeer heeft herkrege.

In het Grand Palais, het prachtige tentoonstellingsgebouw aan de Champs Elysées, troont een van de weinige werkelijk machtige vorsten van dezen tijd: Koning Motor, en op de wegen naar het trotsche gebouw, waarin hij recipieert, schieten de auto's voorwaarts, daveren de bussen aan en reppen zich de voetgangers. en niet alleen heel Frankrijk, maar heel Europa, ja, zelfs meer dan dat — maakt zich op om zich op den Salon op de hoogte te gaan stellen van de nieuwste vorderingen van de automobieltechniek.

Zelden is Parijs zoo internationaal als in de dagen van den Salon, zelden hoort men er een dergelijke Babylonische spraakverwarring als onder de drommen, die zich naar het Grand Palais reppen en in hun haast nauwelijks tijd hebben om te constateeren, hoe — haast ontroerend — mooi de Fransche hoofdstad is in het gouden zonlicht. Men — de groote „men” — heeft thans geen tijd daarvoor, het is thans voor alles: de auto. En het is te begrijpen, want het motorwerktuig, en speciaal de personenauto, is zoo'n onmisbare

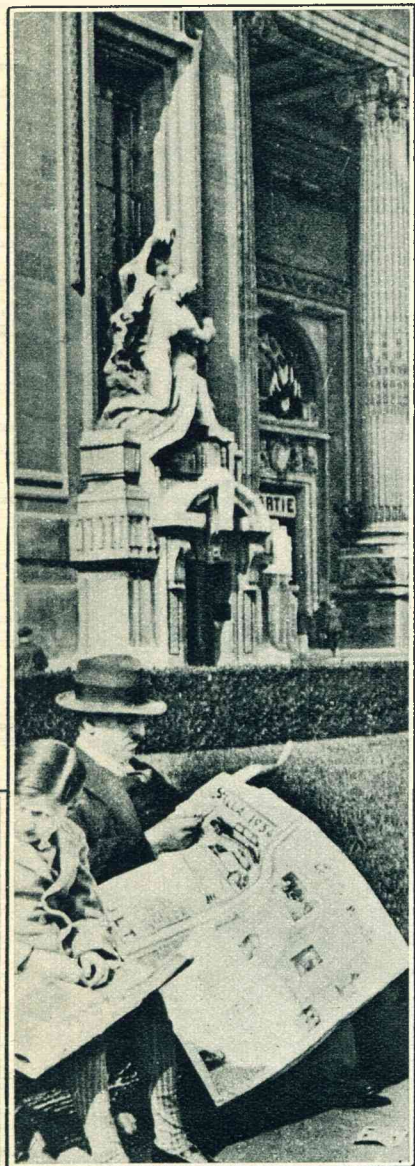
De man, die zijn entrée uitspaarde en op de bank in het plantsoen de tentoonstelling, met behulp van zijn krant, „afliep”.

Het Grand Palais, waar de Parijsche automobielsalon wordt gehouden.

schakel geworden in onze hedendaagsche maatschappij, het is dusdanig met ons normaal dagelijksch leven vergroeid, dat we allen, rijk of arm, oud of jong, sportief of niet-sportief er interesse voor hebben.

En de groote vraag is dan ook elk jaar opnieuw: Wat is er voor nieuws onder de zon? Wat brengt de groote show te Parijs, die voor heel Europa, ja, voor heel de wereld den toon aangeeft, al zijn Londen en Berlijn belangrijke „runners-up”? Het antwoord op die vraag is dikwijls niet eenvoudig, want de hedendaagsche automobieltechniek levert producten, die al een zeer hoogen trap van „vervolmaking” hebben bereikt.

Maar wij allen — kinderen van dezen tijd — weten toch ook wel, omdat we het aan den lijve ondervinden, dat de auto nog niet volmaakt is en dat er aan het „comfort” — voor alles de vraag van de steeds meer verwende wereld — nog al het een en ander ontbreekt. Niemand weet dat beter dan de autofabrikant zelf en deze Parijsche Salon brengt opnieuw talloze bewijzen van de rusteloze wijze, waarop gezocht wordt naar meerdere veiligheid, naar grooter comfort en vooral ook in dezen crisistijd naar meerdere economie. Natuurlijk is het ondoenlijk, om in een zoo klein bestek al het technische nieuws van den Salon op te noemen, maar op enkele hoofdpunten willen we gaarne even in 't kort wijzen. In de eerste plaats dan op het gebied van de veering. Dat die nog lang niet ideaal is bij onze auto's, weet ieder, die wel eens op een minder goeden weg gereden heeft. Er is de laatste jaren heel wat geëxperimenteerd op dat gebied, waarbij vooral de *onafhankelijke wielveering* de aandacht trok. Inderdaad zijn met dat systeem, waarbij elk wiel onafhankelijk zich beweegt ten opzichte van het nevenwiel, zeer goede resultaten bereikt en blijft niet alleen het chassis en dus ook de heele wagen veel beter „onbeweeglijk” en immuun voor de schokken, ontstaan door de oneffenheden van een wegoppervlak, maar de wielen gaan minder de lucht in en er is dus niet alleen grootere wegvastheid en minder

PARIJS

kans op slippen, maar er is ook minder krachtsverlies.

En zuinigheid kunnen we speciaal in dezen tijd gebruiken. Nu is de onafhankelijke snelveering niets nieuws. Ze was zelfs al geen experiment meer, sinds verschillende groote fabrieken, o.a. Peugeot in Frankrijk, wagens met onafhankelijk geveerde wielen in groote serie uitbrachten, maar nu deze Salon blijkt op dit gebied een keerpunt, want ineens komen talloze fabrieken met typen met twee of zelfs vier onafhankelijk geveerde wielen als Berliet, Chenard, Walcker, Delage, De la Haye, Mathis, Derby, Peugeot, Rosengart. Een van de meest opvallende verschijningen is wel de Mathis „Quadruplex”, die zowel voor als achter onafhankelijk geveerde wielen heeft, volgens een zeer ingenieus systeem, waarbij de veerbladen vervallen zijn, waardoor men ook geen last heeft van breken van veeren, onderhoud etc. Een van de allerbelangrijkste impressies van Parijs is dan ook dat de onafhankelijke wielveering er met één slag „is” en dat we allen daarvan — vooral op slechte wegen — de voordeelen gaan ondervinden. Vooral ook in den winter door verminderde slipkansen en daardoor grotere veiligheid.

Ook de voorwielaandrijving, waarbij de kracht van den motor niet langer naar de achterwielen, maar op

auto's hebben de zuinigen, simplen 4 cylindermotor, die op de een of andere wijze in rubber op soepele wijze in het chassis is opgehangen, om het trillingsvrij en geruischloos rijden te bevorderen. Chrysler met zijn „zwevende kracht” baande hier den weg en tal van andere systemen zijn sindsdien als paddenstoelen uit den grond opgeschoten. Geruischloos en veiliger, rustiger en dus ook meer comfortabel rijdt

De ingang van den Autotempel.

en Citroën met systemen, die tocht verdrijven en schadelijke gassen in het wageninwendige elimineeren. En nu we het toch over „lucht” hebben, besluiten we deze Parijsche causerie met de vermelding van het veelvuldig opduiken thans van de „aërodynamische carrosserie”, speciaal gebouwd volgens het stroomlijnprincipe om den luchtweerstand te verminderen en daardoor aan zuinigheid te winnen en krachtsverlies te ontgaan. In den meest doorgevoerden vorm vragen te Parijs o.a. Chenard, Walcker, Salmson, Bugatti en anderen de aandacht en het publiek vergast zich aan deze zonderlinge koetswerkvormen, waarbij de groote vraag is de zitplaatsen zóó te houden,

Ook de buiten „tentoongestelde” wagens worden door het publiek grondig bezichtigd.

de twee voorste wordt overgebracht, wat ook al weer verminderde slipkansen en makkelijker besturing geeft, vooral in bochten, wint nog steeds terrein in tegenstelling met het freewheel, dat weliswaar overal ingeburgerd raakte, maar waar de groote massa toch schuw tegenover blijft staan. Het lijkt wel of het auto-freewheel al weer over het toppunt van succes heen is. Natuurlijk is in dezen malaise-tijd de handige, goedkope en zuinige wagen troef en we behoeven slechts namen te noemen als Renault, Citroën, Peugeot, om aan te geven wat op dat gebied bereikt werd. Waartoe zoo'n eenvoudige, goedkope wagen vandaag aan den dag in staat is, bewijst op den Citroënstand de expositie van „Petite Rosalie”, de Citroën 8, die weken aan één stuk op de Montlhéry-renbaan draaide met hoog gemiddelde en meer dan 300.000 km. aflegde. Het publiek wordt te Parijs in de gelegenheid gesteld in vitrines de onderdelen van dezen record-wagen, na onderzoek van een speciale technische commissie, te aanschouwen en zich te overtuigen hoe goed het materiaal zich na een dergelijke kolossale krachtproef gehouden heeft. Bijna al die eenvoudige, goedkope

men ook door den thans heel stijven chassisbouw, hetzij door de zoogenaamde kokerbalkchassis, hetzij door chassis met een kruisstuk als versterking in het midden. En daarnaast valt altijd weer het streven op naar meer gemak voor den autorijgenden mensch, door verstelbare zitplaatsen, flinke ruimte voor hoofd en ledematen, ruime bagage-accommodatie, geruischloos koetswerkbouw, waarbij zooals bij Lancia en Rosengart carrosserie en chassis soms één geheel vormen. Het niet splinterbare veiligheidsglas wordt op vele auto's thans rondom aangebracht; koffers, achter op het koetswerk en daarbij een geheel vormend, zijn thans zeer in zwang, maar vooral is naast het in Frankrijk nog maar langzaam terrein winnen van de automatische of semi-automatische koppelingen en versnellingsbakken van belang het overal voorkomen van geruischloos en gesynchroniseerde versnellingsbakken, waardoor ook het genre automobilist, dat het vroeger nooit leerde, thans zijn wagen kan schakelen, zonder het bekende tandenknarsende kiezen-trekkersgeluid, dat op straat zoo menigmaal iemand door merg en been ging. Ook hier dient het gemak den mensch, wien het autorijden steeds eenvoudiger wordt gemaakt.

Als laatste nouveauté's verdienen vermelding het gebruik van ingebouwde en storingsvrije radio in den auto en het verschijnen van werkelijk zeer goede ventilatie-systemen. Want de ventilatie van den modernen auto was tot nu toe een zwak punt en rheumatische nekpijn en hoofdpijn waren na een langeren rit daarvan menigmaal het droevig gevolg. Behalve General-Motors met hun Fisher-systeem, komen nu ook b.v. Studebaker

De automobilisten, die in de omgeving van het Grand Palais parkeren, vinden na hun bezoek aan de expositie allerlei drukwerk tussen hun ruitenwischer.

men ook door den thans heel stijven chassisbouw, hetzij door de zoogenaamde kokerbalkchassis, hetzij door chassis met een kruisstuk als versterking in het midden. En daarnaast valt altijd weer het streven op naar meer gemak voor den autorijgenden mensch, door verstelbare zitplaatsen, flinke ruimte voor hoofd en ledematen, ruime bagage-accommodatie, geruischloos koetswerkbouw, waarbij zooals bij Lancia en Rosengart carrosserie en chassis soms één geheel vormen. Het niet splinterbare veilig-

Tot ver in den omtrek van het tentoonstellingsgebouw zijn de straten bezaaid met allerhande drukwerk.

dat niettegenstaande de naar achter hellende stroomlijn, toch voldoende comfort voor de inzittenden blijft bestaan.

Veel, heel veel is hier nog toekomstmuziek. Maar een voorgevoel zegt ons, dat we toch dien kant op zullen gaan.

En de vraag of we over eenige jaren allen zullen rondrijden in geruischloos, alle van radio voorziene „gestroomlijnde sigaren” met vierwielaandrijving en onafhankelijke snelveering, is wellicht de belangrijkste, die na een bezoek aan den Parijschen Salon 1935 in menig brein zal opkomen!

INSIDER.

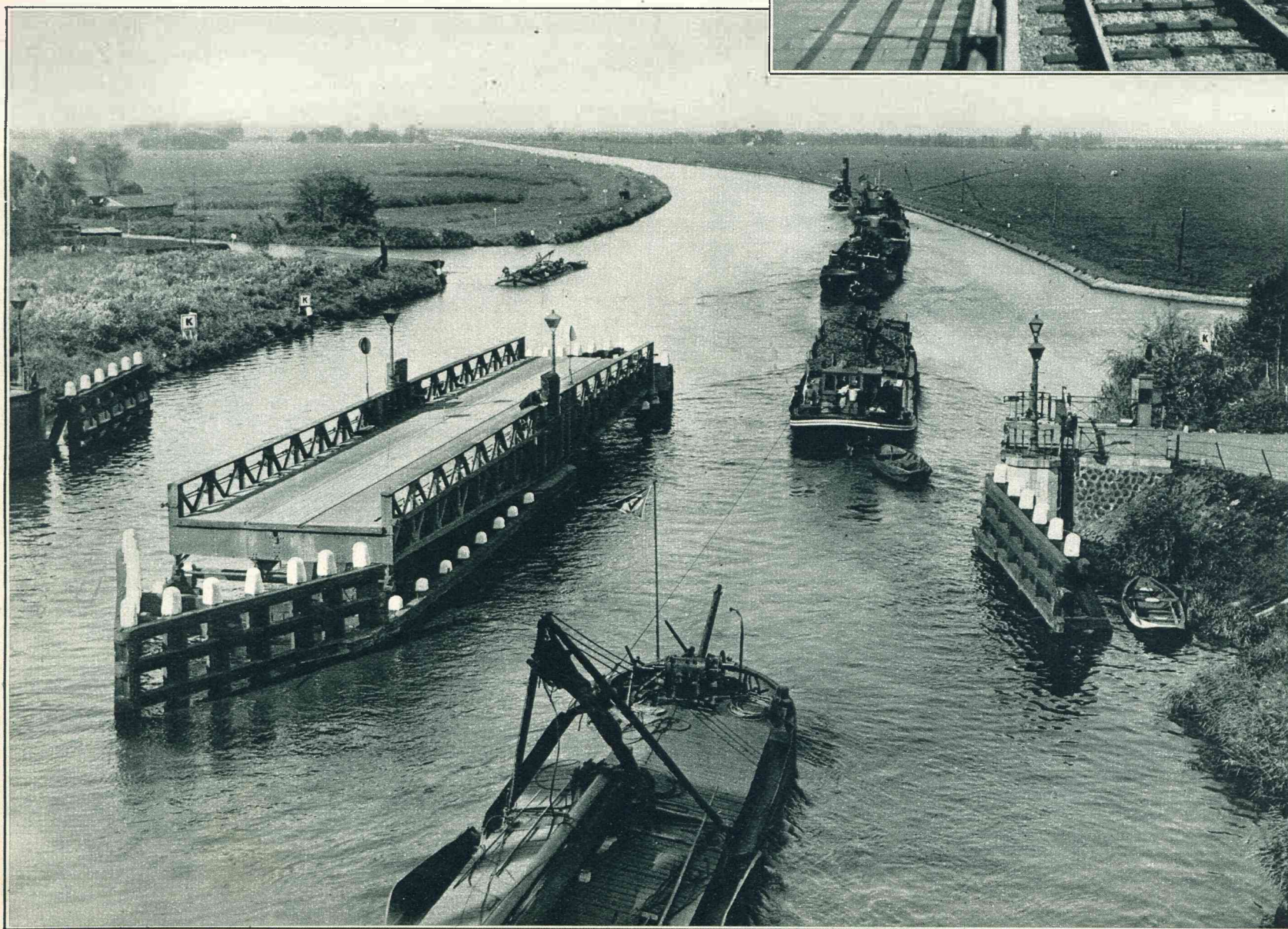
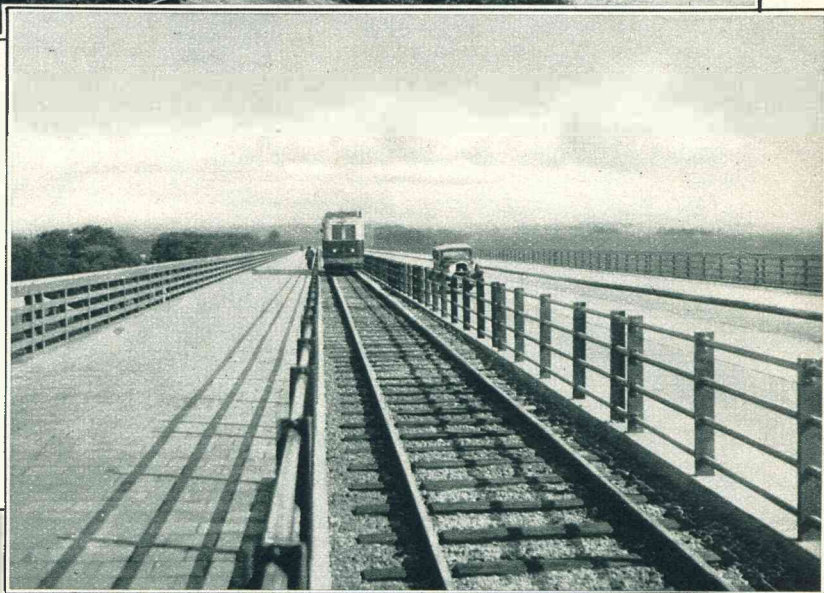
Uitzicht over het Merwedekanaal met de spoorbrug op den achtergrond.

Merwedebrug-Panorama's

De nieuwe brug over het Merwedekanaal biedt een onbeschrijfelijk schoon uitzicht over het Hollandsche landschap ter weerszijden. De heldere herfstdagen waren oorzaak, dat wij er in slaagden eenige fraaie panorama's te fotografeeren, die een goed beeld geven van de schoone vergezichten, die men op dit nieuwe verkeerspunt kan genieten mits men de brug niet als een racebaan beschouwt en nog voor iets anders gevoel heeft dan voor snelheid.

'n Sleep passeert de oude brug, die spoedig zal worden opgeruimd.

Het Gooi doemt op in den nevel.

INSTITUUT E.N.S.A.I.D.

Hoofddirectrice: Mevr. M. HENDRIKSE-KNAPEN
Tolsteegsingel 54, Utrecht.

500 Op meer dan 500 SCHOLEN wordt volgens onze methode les gegeven. Volgt daarom een CURSUS in KNIPPEN en NAAIEN zonder REKENEN en TEEKENEN voor huishoudelijk gebruik.

ELKE DAME kan door het volgen van dezen gemakkelijk cursus THUIS leeren Knippen, Naaïen en Stofversieren en alle kledingstukken zelf vervaardigen.

MEER DAN 138000 CURSISTEN volgden deze cursussen, welke per Radio, Schriftelijk, of op onze meer dan 500 Scholen door geheel Nederland, Ned.-Indië en België gegeven worden. Geslaagde leeraren kunnen direct verdienen.

ouders, laat Uw kinderen opleiden volgens onze praktische en eenvoudige methode tot COSTUMIERE, COUPEUSE, ONDERWIJZERES of LEERARES.

DAMES en MEISJES die dezen cursus niet kunnen volgen, ontvangen na toezending van onderstaanden BON met 25 cent aan postzegels EEN MOOI BOEK met gratis apparaat om U te laten zien hoe gemakkelijk onze methode is, als extra reclame om alle kledingstukken te maken en vermaken.

BON KNIPPEN EN NAAIEN
St. A'd. Aan Modevakschool E.N.S.A.I.D.
Tolsteegsingel 54, Utrecht.

Naam

Plaats

Koopt geadverteerde artikelen!

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

BOOM'S MAAGPOEDER

Alleen echt met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f1.25 per doos.

ESCARA

Treft den smaak door de fijne gecombineerde vulling van caramels en nougat.

RINGERS

Let op den naam!

DRAISMA VAN VALKENBURG'S
LEVERTRAAN:
LEEWARDENE

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” a $\frac{f1.625}{\text{per drie maanden}}$ 1)
of 0.125 per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

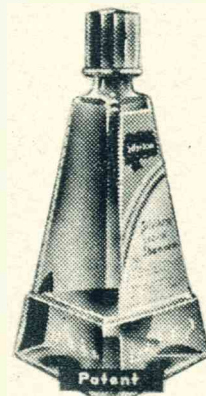
Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N.Z. VOORBURG WAL 262

De Nieuwe Shampoo die Uw hart verover!

Silvikrin Liquid Shampoo

Vloeibaar

De Shampoo voor defamilie

De flacon voor

10
wasschingen
45ct

In zijn laboratorium, in een stille straat, verwijderd van het gewoel en het lawaai van de groote stad, heeft een Nederlandsch scheikundige de kroon gezet op zijn rusteloos werk van vele maanden: de ontdekking van Silvikrin Liquid Shampoo, de Vloeibare Shampoo, die alle bezwaren wegneemt.

Ondervind de weldadige sensatie van deze nieuwe shampoo elke week. Gebruik ze nog heden, Uw haar en Uw hoofdhuid worden heerlijk rein. Roos, stof en onreinheden verdwijnen als bij tooverslag, en de teere hoofdzenuwen worden gekalmeerd.

Uw haar wordt weer glanzend en sterk. Het golft weer en een sympathieke geur houdt na het wassen de herinnering aan deze shampoo levendig. De natuurlijke kleur van Uw haar wordt verfrist, Uw ondulatie wordt mooier dan ooit.

Het groote geheim van deze prachtige vinding ligt hierin, dat de voedingsstoffen, die door gewoon wassen aan het haar worden onttrokken, weer worden aangevuld bij het gebruik van Silvikrin Liquid Shampoo, dank zij haar gehalte aan Puur Silvikrin.

Koop nog heden een flacon: 10 wasschingen voor 45 c. en U zult zeggen: „Dit is de Shampoo die mijn hart verovert”. Uw haar wordt Uw trots, Uw prachtig bezit.

Silvikrin Liquid Shampoo bevat ook Tryptophaan (1 kilo kost f 80.000.-) zonder welke stof geen haargroei mogelijk is.

Bij alle Drogisten, Kappers en Parfumerie zaken.

Silvikrin Laboratorium, Rotterdam
Londen - Parijs - Brussel - Zurich

Nederlandsch Fabrikaat.

4 neemt alle bezwaren weg!

Hier is nieuwe Gezondheid

Zenuwen

zijn de oorzaak van lastige kwalen en klachten, zooals

Vermoeidheid
Maagbezwaren
Zenuwachtigheid
Prikkelbaarheid
Slapeloosheid
Vergeetachtigheid
Algemeene Zwakte

Overwin die klachten wordt weer gezond met

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend voedsel.

ALS gij U slap voelt en lusteloos - zoodat het leven meer een last dan een vreugde is, - wendt U dan vol vertrouwen tot Sanatogen. Duizenden menschen hebben dat vermoeide gevoel gekend - en hebben nieuwe gezondheid en levenslust teruggekregen met Sanatogen. Want Sanatogen versterkt de grondslagen van Uw gezondheid - het voegt kracht toe aan de kracht die gij reeds bezit, en maakt zodoende, dat gij U dóór en dóór gezond en gelukkig gaat voelen.

Dat Sanatogen U werkelijk gezonder en krachtiger maakt, wordt bevestigd door de schriftelijke verklaringen van niet minder dan

24000 geneesheeren. Allen erkennen Sanatogen zonder voorbehoud als een ideaal versterkend voedsel.

De „Medical Times” o.a. schrijft:

„Aan de wonderbaarlijk sterkende werking van Sanatogen valt niet te twijfelen”.

Wordt weer gezond, sterk en opgewekt. Wat Sanatogen voor duizenden anderen doet zal het ook voor U doen. Want Sanatogen voedt de cellen van lichaam en zenuwen met phosphor en melkeiwit -

de natuurlijke bouwstoffen van kracht.

Sanatogen is verkrijgbaar in alle Apotheken en Drogisten vanaf f1.- per bus.

HOLLANDSCH LAND

DSCH LANDSCHAP

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

De aantekeningen in het dagboek waren nu korter en zeldzamer. Zij vochten zij aan zij. Dikwijls hadden zij heimwee en slechten zin, maar den volgenden dag vonden zij alles weer lollig. Met verlof naar Parijs! Ze zouden dat ouwe stadje eens ondersteboven keeren. Zij hadden zeker hun indruk nagelaten op die stad met zoovele indrukken — Parijs zou 't nog wel weten! Zij gingen ontzettend te keer; zij maakten lawaai; zij vielen van den eenen dollen streek in den anderen. En dan — adjuus, Parijs! We zien elkaar nog wel eens. Terug in de loopgraven. Er gebeurde iets, waar ze niet op gerekend hadden. Een ontstelde verbazing in de korte notitie. „Vandaag hebben ze Ronny ingemaakt.” Meer niet. Maar den volgenden dag: „Smoke en ik gaan op dien Duitscher af, die Ronny in heeft gemaakt. Hij bedient een machine-geweer — we weten waar.” En dan: „Smoke en ik zijn overgeweest, en we hebben dien Duitscher ingemaakt, die Ronny in had gemaakt.”

Andere aantekeningen, kort, levendig, maar niet meer treffend of avontuurlijk. Van toen af waren zij grimmige kerels, die een doodelijk werk deden. Het onvermijdelijke gebeurde, en Smoke tuimelde voorover in de loopgraaf. „Dan — ik ben weg.” Dan greep hem, begon met hem weg te loopen. Mannen probeerden hem tegen te houden, probeerden hem iets te zeggen. Maar hij wou niet luisteren. Hij bleef praten met Smoke, smeekte hem: „Hou je oogen open, Smoke, toe, ouwe jongen... Zoolang je je oogen openhoudt, kun je nog niet doodgaan.” Er drong schroeiend vuur in zijn zijde. Hij rende maar voort. Menschen kwamen hem in den weg. „Luister toch, kerel, je bloedt dood, en trouwens, die jongen dien je meesjort is al dood.” „Ga uit den weg! Hou je oogen open, Smoke... zoolang je je oogen openhoudt, kun je...”

Deze aantekeningen waren uit een hospitaal, weken later. Hij zat in 't verband van 't hoofd tot de voeten. Dat hinderde niet. Maar zijn verdriet... Hier was de verpleegster, die hij bedoeld had. Zij kwam met zachten tred in het boekje en Jenny kon haar stem bijna hooren. Zij kwam bij Dan, en zei: „Ik heb twee broers verloren — zulke goeie jongens. Daarom ben ik hier gekomen, om voor de broers van andere menschen te zorgen.” „Toen kon ik 't uithouden,” schreef hij.

Hij stierf niet. Hij kon niet sterven. Hij moest dien Duitscher nog innaken, die Smoke in had gemaakt. Het was natuurlijk niet uit te maken, wie het gedaan had. Dus begon hij, stelselmatig, het Duitse leger te vermoorden. Op een keer, toen hij voorwaarts rende, viel hij in een loopgraaf. Die zat vol Duitschers. Hij schreeuwde en zwaaide met zijn bajonet. Ze dachten, dat hij het heele Amerikaanse leger bij zich had. Zij gingen loopen. Hij richtte hun eigen machine-geweer op ze en veegde den heelen troep weg. Maar eerst hadden ze hem getraceerd — zijn been schoon weggehaald.

Hij was en door de Fransche, en door de Amerikaanse regeering eervol vermeld.

Weer een hospitaal. Op een dag vertelden ze hem, dat de oorlog uit was. Verouderd, gegast, voor zijn leven verminkt, keerde de laatste der Drie Vroolijke Ridders terug, en begon hij zijn eenzamen strijd in een hutje op de heuvelhelling. „Ik ben blij, dat Ronny en Smoke zóó gegaan zijn; ik ben blij, dat ze er ineens af waren... en niet zóó.”

Jenny bleef een heelen tijd zitten, met neergeszonken hoofd, gesloten oogen, een pijnlijke keel.

De patiënt was in een onrustige verdooving geraakt. Hij lag te mompelen en te woelen. In de uren, die volgden, deed Jenny al wat ze kon, om hem te kalmeeren, en ze praatte tegen hem, zooals hij had gepraat tegen Smoke.

„Niet opgeven, Dan. Je knapt al op. 't Gaat prachtig. Niet opgeven!”

Zoo voerden zij hun strijd. — Het getij van zijn leven ebde langzaam. Eenmaal dacht ze, dat hij al weg was; maar daarna sprak hij weer. Hij strekte een hand uit, om de lucht te streelen. Zijn schorre stem verhief zich tot een blijden uitroep.

„Hè, Ronny, ouwe boy... allemachtig, Smoke... op me gewacht?” Er ging een vlaag wind langs Jenny, en haar oogen werden verblind door iets wazigs, dat donker glansde...

Jenny kwam tot zichzelf, doordat er een stuk hout in de kachel instortte. Zij merkte, dat zij steenkoud was. De wind had de papieren losgewrongen uit de stukkende ruiten; de vlagen warrelden door de kamer, en er lag een drift sneeuw op den vloer.

Jenny ging naar het bed en trok het laken over het stille gezicht. Het vuur was bijna uit, zij vulde het bij, en barricadeerde de ramen, zoo goed zij kon. Zij keek op haar polshorloge en verbaasde zich, dat het pas half acht was. De avond was nog maar amper begonnen.

Buiten sloeg er iets zwaars, dat door den wind werd meegesleept, met kracht tegen het huis, en Jenny schrok. Zij dacht: „Ik moet niet zenuwachtig worden.”

Er stond 'n radio-toestel op tafel, daar ging zij heen, en zij draaide aan de schijven met niet zeer vaste hand. Zij kreeg natuurlijk toch niets, met zoo'n storm, maar het probeeren gaf haar afleiding.

Zondagavond — door het heele land heen waren de menschen te zamen in kerken, zij stonden samen te zingen, hun stemmen verhieven zich met de fluitende tonen van het orgel. Accoorden muziek, met geruststellende woorden, dreven door Jenny's geest. Zij had het gevoel, dat zij ze echt hoorde. Zij spande haar ooren in, om een vluchtig stukje melodie op te vangen — haar verbeelding en haar nood waren gespannen tot een overmaat van scherpe ontvankelijkheid. Was dat niet... ja toch?

Uit de duisternis, uit het oorverdoovend tumult van den storm, kwam een stem, die sprak, helder en zeker.

„Ik ben bij je.”

Er was een soort licht om haar heen, en de woorden stierven niet weg in de lucht, maar bleven, vast en zichtbaar. „Ik ben bij je”. In een loopgraaf in Frankrijk, aan de bevroren polen, in de verlichte kerken of alleen op een zwarten heuvel — wat deed het er toe?

Jenny ging weer naar haar vuur. Zij stiet de kolen in en legde er nog een stuk hout op. Zij was niet bang meer, dat haar houtvoorraad ontoereikend zou zijn. Zij ging zitten en vouwde kalm haar handen in haar schoot.

De uren gingen voorbij.

Zij scheen gedommeld te hebben. Zij droomde ten minste — dat zij weer een kind was, buiten, bij haar grootmoeder, en de lamp ging uit, want er kwam zoo'n prikkelige walm in de kamer. Jenny schoot overeind, knipperde met haar oogen, en zag kleine bleke vonkjes opschieten uit de pit van de lamp. De olie was op. Na wat zoeken vond zij de petroleumkan in het uitgebouwde keukentje. Zij schudde met de kan, schudde nog eens. Zij nam het propje uit de tuit en hield de kan ondersteboven. Er was geen druppel olie meer in.

„Maar er moet toch ergens petroleum zijn! Dat kan toch niet anders!”

Zij greep de lamp met het kwijnende vlammetje, beschutte het met haar eene hand, voorzichtig, heel voorzichtig loopend, en zocht stelselmatig in alle hoeken. Achter dozen, op planken, in laden, onder stapels papier, onder het bed, in het kastje, achter de kachel zelfs. „O God, laat toch ergens een beetje olie zijn, en laat ik het vinden.” Zij

**KORTE INHOUD VAN HET VOORAF-
GAANDE.** Het weesje Jenny Guest wordt buiten
door haar tante opgevoed. Deze komt bij een
brand om het leven en het jonge meisje trekt
alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door
het zien van een oorlogsinvalide en zij herinnert
zich 'n droom uit vroeger jaren, waarin duizenden
verminkte soldaten voorbijschreden. Zij slaagt er
in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en
wordt aangesteld in het veteranenhospitaal, waar
Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met
hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den
hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat
spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De ver-
minkten bewonderen en vereeren haar. Jenny
maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten
zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw
van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe
zou komen, verongelukte, terwijl zij, in strijd met
haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny
weet de redactie van een der groote kranten over
te halen het bericht niet op te nemen, zoodat
Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op
weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der
verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te
machtig; zij vraagt verlof. Maar zij keert spoedig
terug naar haar werk. De invalide huwelijks-
candidaat sterft. Dan wijdt Jenny haar zorgen aan
een gewonden vliegenier. Deze, Michael Fort,
krijgt door Jenny's hulp gedaan, dat hij, hoewel
zwaar verminkt, wederom kan gaan vliegen.
Jenny zelf stijgt met hem op. Dr. Huffy en de
hoofdverpleegster zijn woedend op haar, maar
als Michael alléén een vlucht maakt boven het
hospitaal, bewonderen zij 't jonge verpleegstertje
des te meer. Jenny's genegenheid voor Windy
groeit intusschen. Van het Kerstfeest en den
Oudejaarsavond weet zij opnieuw iets bijzonders
te maken.

ging nog eens met de leegte kan schudden, zij ging ieder hoekje van het keukentje nog eens razceken, ieder papier, ieder voorwerp oplichten. Niets. Ze behoefde heusch niet meer te zoeken.

Jenny zette de lamp op tafel en liep er achteruit vandaan, en haar oogen probeerden, het wankele vlammetje op de pit te houden.

Het werd donkerder in de kamer. Een blik op haar horloge zei haar, dat het pas één uur was. „En ik moet den heelen nacht nog door.”

Plotseling sloeg er felle angst in Jenny op. „Het licht gaat uit — en dan zit ik alleen in 't donker — met den dood. Ik hou 't niet uit — eer 't morgen is ben ik gek! Dan komen ze, en dan vinden ze me... Nee — nee — ik moet kalm blijven. Dat kan ik, als ik mijn best doe. Ik moet niet zoo schrik-achtig zijn — ik moet mijn spieren niet zoo strak houden, en ik moet mijn handen niet zoo in elkaar knijpen.”

Maar zij werd overmand door de vrees voor hetgeen zij niet zou kunnen voorkomen. De aanblik van zichzelf, zooals zij den volgenden morgen zijn zou, scheen de kamer te vullen — wild rond te springen. En nu waren er twee gestalten in de kamer; de roerlooze gedaante op het bed, en die arme waanzinnige, die maar rondsprong...

„Het licht gaat uit — niets kan me redden.”

Jenny schreide, en wrong haar handen in elkaar. Nu was de kamer heelemaal donker. „Ik wil hier niet blijven. Ik — ik kan 't niet! Dan verongeluk ik nog liever in den storm.”

Het was de eenige weg. Vlug nam Jenny haar besluit. Zij zocht haar kleeren. Zij zette het kleine bruine hoedje met het slappe veertje op. Zij begon haar handschoenen aan te trekken. Zij ging naar buiten, den dood trotseeren in den storm. Buiten was het knus, en veilig, vergeleken met het afgrijselijke, dat haar hier te wachten stond.

Zij maakte haar bontkraag dicht om haar hals en ging naar de deur. Jenny hief de klink op. En dus — vaarwel, allemaal! Vaarwel aan den goeden dokter Huffy, die haar bij zooveel misverstanden terzijde had gestaan en in haar geloofd had. Vaarwel aan de geduldige grijze muren, en aan de hoofd-verpleegster, die haar niet mocht, en aan Jake, die haar wél mocht. Vaarwel aan Amos, den trouwen helper, en aan den grappigen ouden Pop Knute. Vaarwel aan Windy....

Jenny's gezicht begon te trekken, en de tranen stroomden langs haar wangen. O Windy, Windy! Zij dacht aan zijn opgewekten moed en zijn geest, die zich door niets liet neerslaan, en hoe Windy daar al negen jaar had gelegen, het onmogelijke verwachtend, en hij wou het niet opgeven.

„Windy, help me... sta me bij. Zeg me, wat ik doen moet.”

Zij dacht aan hun lange gesprekken in Windy's kamer, en hoe zijn stem —

als de duisternis kwam en zij hem niet meer zien kon — haar nog steeds bleef bereiken door de ruimte heen, die hen scheidde. „Angst?” had hij eens gezegd. „Angst waarvoor? Niets kan je kwaad doen dan jezelf.”

En een anderen keer had hij gezegd: „Wij staan voor het onmogelijke — en dan merken we opeens, dat we het al volbracht hebben.”

De hand op den deurknop viel neer. De klink schoot weer op haar plaats. Jenny stak de handen op en nam haar hoed af.

„Maar je moet bij me blijven, Windy. Kom hier vlak naast me zitten. Zeg het nu nog eens...”

„Dat helpt. 't Helpt heusch. Wat veilig, om zoo bij elkaar te zitten — en je arm om mij heen. Nu kan ons niets gebeuren, Windy. Ik ben bij je.” Zij vond er de volledige zekerheid weer van terug.

„Dat lampje is uit, maar wat kan 't ons schelen? Het donker is niet zoo donker, als ik gedacht had. En 't hospitaal is niet zoo ver óók. De lichten zijn vlakbij, daar — nee, dién kant op. Al kunnen we ze niet zien, daarom zijn ze nog niet uit! Amos rent rond, om te kijken, of alles in orde is — zijn voeten maken een zacht schuivend geluid. Ik heb dikwijls gedacht, om 't zoo ook eens te probeeren; misschien kom je op die manier vlugger voort. Dr. Huffy zit nog op, hij is ongerust; en 't Hoofd steekt haar hoofd om een hoek van een deur, waar iedereen kalm ligt te slapen, en ze zegt uit pure gewoonte: „Stite daar. 't Is tijd om te zwijgen en te rusten.” De jongens op zaal 10 slapen nog niet, omdat ze zoo 't land hebben aan storm, en Frizzle haalt zijn dobbelstenen te voorschijn, en hij zit er onder de dekens mee te spelen, met John, en ze beweren allebei, dat de andere valsch doet.

„Zullen we over de lente praten? Ik heb zoo'n gevoel, dat van 't voorjaar alles voor ons in orde komt. Ik zou het zoo niet kunnen voelen, als 't niet waar was. Praat tegen me, Windy. Ik — ik kan je stem hooren, al is 't donker.”

Windy praatte.

„Flink zijn, Jenny. Je beeft. Ik ben hier vlak bij je. Heb je gemerkt, hoe dit kleine schuurtje het tegen den storm uithoudt? Heb je ooit een huis zoo kranig zien zeilen? Tweeslachtig, denk je niet? Laten we 't naar Europa sturen. Parijs in de lente! Ga je mee ergens heen? Ik weet een verschrikkelijk leuk adres.”

„Wat zal ik aantrekken?”

„Je moet iets heel langs nemen, van zachte soepele stof, die heelemaal om je heen wuift, met een sleep, en van die hoge dingen langs je ooren, die zacht en wit zijn.”

„Windy — zijn mijn óoren zacht en wit?”

„Nu houd je me voor den gek.”

„Nee — maar je zei zoo'n komiek kostuum. En wat gaan we daar dan doen?”

Japansche rijstplanters beschutten zich tegen den regen nog immer, zooals reeds sedert zeven eeuwen, met mantels van gedroogde rijsthalmen. Met daarbij nog hun typische hoeden doen zij meer aan vogelverschrikkers of enorme paddenstoelen denken.

Tegenwoordig gaat het ook den Japanschen landarbeiders zoo slecht, dat zij in de slooten en beken de kleine vischjes buitmaken om daarmee in hun voeding te voorzien.

„Dansen.” — Windy dansen ! Vlot, luchtig voortglijden over den vloer.
„Ik wist niet, dat je zoo goed danste, Windy.”

„Je weet nog zóóveel niet van me, Jenny.” Zijn stem werd zachter. „Ik hou van je. Ik heb aldoor al van je gehouden.”

„Bedoel je.... al dien tijd in 't hospitaal ?”

„Ja.”

„En dat heb je me nooit verteld ! Waarom heb je 't niet gezegd ? 't Heeft mijn hart bijna gebroken....”

„Kòn ik 't dan zeggen, Jenny ? Ik kon je niets aanbieden.”

Het hout stortte in met een zucht ; de asch vloog omhoog als een lichte schaduw ; een flikkering uit het kacheldeurtje danste over de muren.

„Windy, ben je er nog ? Ga mee zingen. Zing vlug....

Mijn meisje woont aan den overkant....”

En de muren zagen neer op Jenny, die in het donker zong.

Wie zal zeggen, wát Jenny bewaakte door dien nacht heen ? Al die jongens, wier doortocht Jenny makkelijker had gemaakt. Een klein leger van bewakers, wakend over haar, die door haar snelle aanvoelen en haar teederheid hun leed had verzacht ; den prikkel van het onrecht had gematigd ; en de bitterheid van het nuttelooze offer ; en de hardheid van het vaarwel. Erney, de man van het scheepje. Luke. Benjy Fram. De Kleine Majoor. Een stralend, trouw escadron, dat dien nacht door bivakkeerde.

De storm schoot even snel weg, als hij gekomen was. Om elf uur in den morgen drong de veilige massa van Jake's zieken-auto met kracht zijn neus de bocht om, en de open plek in, waar het huisje van Dan stond.

Zij waren een keer of twaalf hun weg kwijtgeraakt ; zij hadden door de sneeuw op hun pad heen moeten ploegen ; maar nu eindelijk waren zij er. Dr. Williams, dr. Huffy en Jake lieten er zich uitvallen, zij stampten met hun halfbevroren voeten, ze sloegen met hun handen onder hun armen en kwamen met groote stappen naar de hut.

Jenny hoorde hen aankomen. Als echte vrouw stond Jenny op het punt, te bezwijken, nu het gevaar over en de lange nacht voorbij was. Zij wist, dat zij het niet zou kunnen houden, als zij sprak, en dus stond zij zwijgend, haar handen op haar eigenaardige manier in elkaar geklemd, te vechten tegen haar tranen.

De mannen gooiden de deur open, drongen bezorgd naar binnen.... bleven staan.

De roerloze gedaante onder het laken.

En boven het hoofd van Dan lag een vroolijk, kleurig kransje. Jenny had naald en draad en een schaar gevonden. Zij had het roode zeil van het keukentafeltje genomen, het blauwe koord van een soldatenmuts, het goud van een paar tressen, het groene kaff van 'n dichtbeschreven boekje, de heldere strepen van lintjes — en daarvan had Jenny, zooals een vrouw dat kan, een bloemenkrans gemaakt. En er stonden letters op, van stukjes khaki ; woorden

van schoonheid, van erkenning, van eer, die de heele wereld kent — een olijftak, gelegd over de dienstteekenen en eervolle vermeldingen : EEN SOLDAAT.

De drie mannen stonden met de hoofddeksels tegen de borst, met gebogen hoofden in tegenwoordigheid van den dood. En iets hier in de kamer was onsterfelijk — de moed van een meisje.

HOOFDSTUK VII — WEER LENTE

Een aanblik, die het hart verheft, is de komst van de lente in 't Zuiden. Gisteren gierden spookachtige winden om de schoorsteenen, en zongen zij met magere stem over grauwe, stugge verten ; winter sloeg in de harten der mannen in de zalen, en wanhoop sloop door de gangen. Vandaag — zie, het is lente. Zoo zacht komt het stille wonder over ons. Dat teere groen, dat het hart aangrijpt ; die milde, geurige lucht, die de tinteling van een blauwe zee aandraagt ; die gave van leven door dood !

Het hospitaal ging als op muziek, en Jenny ging mee. De loopende patiënten vormden opgewekte groepen in het café van Skinny en Henry, om met de jongens van de heuvels te praten over de vooruitzichten op een spoedigen aftocht. Californië. Texas. Florida. Iedere naam was een zak goud aan den voet van een regenboog. De gekluisterden riepen luid om pen en papier, en iedere man schreef aan de een of andere vrouw, dat hij wel gauw weer zou kunnen lopen. De Groote Baas ging een rij uienplantjes zetten, en Jake had een groene das om, en Pop, de zeven-en-negentig-jarige veteraan uit den Mexicaanschen oorlog, was verliefd op de nieuwe verpleegster. En dat was nog lang niet alles. Ze hadden vandaag gehoord, dat er een beroemde chirurg uit Frankrijk zou komen, die een heel nieuwe methode had en wonderen deed. En minstens vijf man van het Blijvend Gedeelte vroegen maar vast ontslag uit die eetzame, maar vervelende organisatie.

In de zalen schreeuwden de mannen aan alle kanten om den barbier. Deze prikkelbare heer begreep niet, hoe warme lucht en zonneschijn op de gemoederen kunnen werken, hij dacht, dat ze hem voor den gek hielden, en bij iederen schreeuw werd hij boozter en zenuwachtiger.

„Amos, komt de barbier nou haast in den Goederenwagen ?”

Iedere zaal had een naam. Zaal 17 was de Goederenwagen, ter eere van de oude dagen van „veertig manschappen en acht paarden”. Op reis ergens naar toe, ziet u, bestemming onbekend.

„Barbier, schiet op. Aan dezen kant van den wagen zitten de manschappen.... kom op met je kwast. Aan dien kant zijn de paarden — daar moet je een roskam voor nemen.”

„Wat nou ? Wie ?” Hij begreep 't niet. Hij werd nog opgewondener en nog nijziger.

„Paarden dáár. Heb je geen oogen ? Manschappen aan dezen kant.”

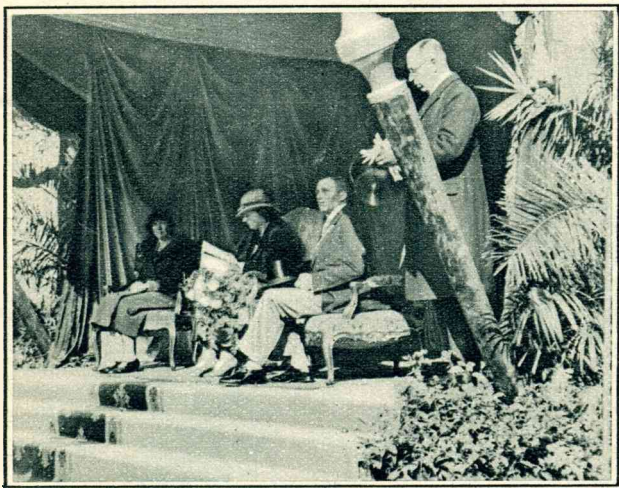
(Wordt vervolgd)

Prinses Juliana begeeft zich omringd door de autoriteiten naar het stadhuis.

Alkmaar Ontzet!

Het feit, dat van Alkmaar de victorie in den tachtigjarigen oorlog begon, wordt ieder jaar met veel luister gevierd. Ditmaal woonde Prinses Juliana de feesten bij.

De Prinses, naast haar burgemeester Mr. C. Wendelaar, luisterend naar de zanghulde bij het Vrijheidsbeeld.

Een geweldige draak werd in den historisch-allegorischen optocht meegevoerd en had aller belangstelling.

De historische optocht trekt langs het stadhuis.

De Prinses legt een krans aan den voet van het Vrijheidsbeeld.

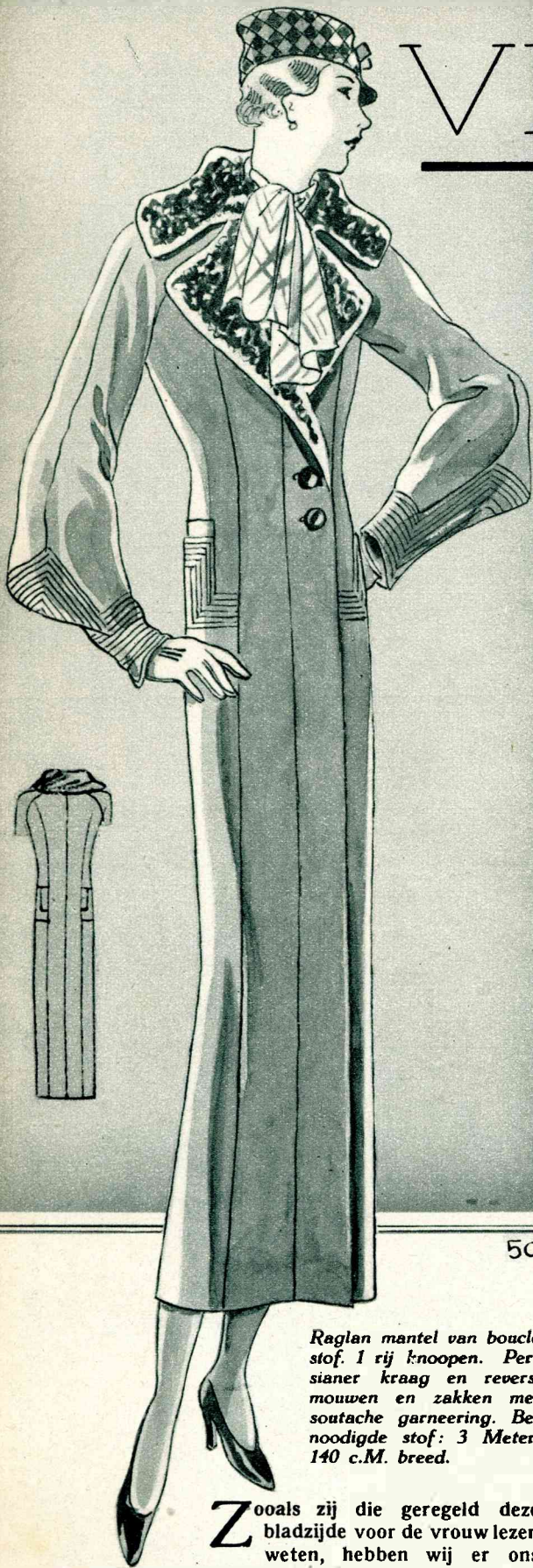
Ook bracht de Prinses een kort bezoek aan het Koloniehuis „Prinses Juliana” te Egmond aan Zee. De Prinses en „het meisje dat durfde”.

VROUWENLEVEN

**GOEDKOOPE PATRONEN
EN
EEN MODE-ALBUM
voor onze Lezeressen**

Niet alle verandering is ook een verbetering — de verandering die wij in onze vrouwenbladzijde gebracht hebben zal echter al heel spoedig blijken wel degelijk een verbetering te zijn, een verbetering, daarvan zijn wij overtuigd, die al onze lezeressen met vreugde zullen begroeten.

507

Raglan mantel van bouclé stof. 1 rij knopen. Persianer kraag en revers, mouwen en zakken met soutache garnering. Benodigde stof: 3 Meter, 140 c.M. breed.

Zoals zij die geregeld deze bladzijde voor de vrouw lezen weten, hebben wij er ons steeds op toegelegd, onze lezeressen zoo goedkoop mogelijk aan patronen voor haar kleding te helpen; door middel van ons Patronenkantoor konden wij tegen zeer billijke prijzen de patronen leveren van alle japonnen, mantels, blouses enz. die in onze vrouwenbladzijden verschenen.

We gaan het nog goedkooper doen!

Voortaan zal ons duurste patroon 35 cent kosten, wat dus belangrijk minder is dan we tot nog toe moesten berekenen, terwijl bovendien de afwerking der patronen verzorgder zal wezen en bij ieder patroon een tekening van het model wordt gevoegd, benevens een schema, hoe men de patronen uit de stof moet knippen om met zoo min mogelijk stof te volstaan.

Elke week zullen wij twee of drie modellen in deze rubriek opnemen, waarvan de patronen in verschillende maten voorradig zijn, zoodat omgaande levering verzekerd is. Die maten zijn, voor mantels, japonnen en rokken: 42, 44, 46 en 48 en voor blouses, 40, 42, 44 en 46. Bovendien zijn van onze modellen voor kinderkleding patronen in voorraad voor kinderen van 5 tot 13 jaar.

Dat is echter nog niet alles. Wij kunnen boven-

dien aan onze abonné's tegen den buitengewoon lagen prijs van 50 cent als premie aanbieden het schitterend uitgevoerde modealbum „Winterweelde”, door het patronenkantoor „Panora” uitgegeven, waarin niet alleen al de door ons te publiceeren modellen zijn opgenomen, maar bovendien nog een keur van andere modellen. In een algemeen tijdschrift is het nu eenmaal niet mogelijk meer dan 'n stuk of drie modellen van kostuums op te nemen en daar de nieuwe wintermode niet langer dan enkele maanden van kracht blijft, kunnen wij dus in dien tijd maar 'n beperkt aantal modellen geven. Wie daaraan niet genoeg meent te zullen hebben om 'n keuze te doen, doet verstandig zich dit album aan te schaffen; daarin is zoo'n ruime keuze te vinden, dat zeer zeker iedereen erin zal aantreffen wat zij zoekt.

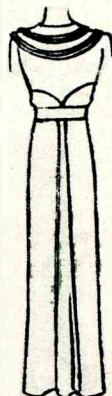
Van alle mantels, mantelkostuums, avondjaponnen en japonnen leveren wij patronen tegen den buitengewoon lagen prijs van 35 ct., voor die van rokken, blouses, kleine avondjasjes, sjaals, bontkragen en kinderkleding behoeft niet meer dan 20 ct. te worden ingezonden. Frankeerkosten voor de toezending, die als spoed-drukwerk geschiedt, worden niet in rekening gebracht.

Alle bestellingen kunnen worden gedaan aan Het Patronenkantoor „Panora”, Nassauplein 1 Haarlem, aan het bureau van dit blad, of aan de loopers, die u wekelijks uw blad thuis komen brengen.

Wij moeten er evenwel de aandacht op vestigen, dat geen bestellingen zullen worden uitgevoerd, die niet vergezeld gaan van het verschuldigde bedrag; bestelt men per brief, dan sluite men het bedrag aan postzegels in, bestelt men mondeling aan het kantoor, of aan een looper, dan storte men het geld bij de bestelling — kosten voor inning van het verschuldigde kunnen er, waar het om zulke kleine bedragjes gaat, natuurlijk niet meer af.

Om haar die haar kleren zelf wenschen te maken daarbij zooveel mogelijk te helpen, hebben wij bovendien verkrijgbaar gesteld een „Handleiding voor het vervaardigen van Dameskleding”, die een waardevolle aanwinst zal zijn voor elke bezitster van het album „Winterweelde”. Tegen inzending van 15 ct. wordt het boekje toegezonden, terwijl het ook, evenals de patronen, van ons kantoor kan worden afgehaald, of aan de loopers besteld.

Hoewel het niet mogelijk is, door reproducties in ons blad 'n volledig denkbeeld te geven van 't album „Winterweelde”, daar dit ook tal van fraaie gekleurde platen bevat en is voorzien van 'n in goud, blauw en zwart gedrukten omslag, willen we toch op deze bladzijde een paar van de niet gekleurde modellen weergeven: ook van deze kunnen dus reeds patronen besteld worden.

513

Japon van épinglé stof. De japon is versierd met dubbelen kraag van lingerie, rok met gebogen lijn aan de taille, wijde mouw. Benodigde stof 3 Meter, 130 c.M. breed.

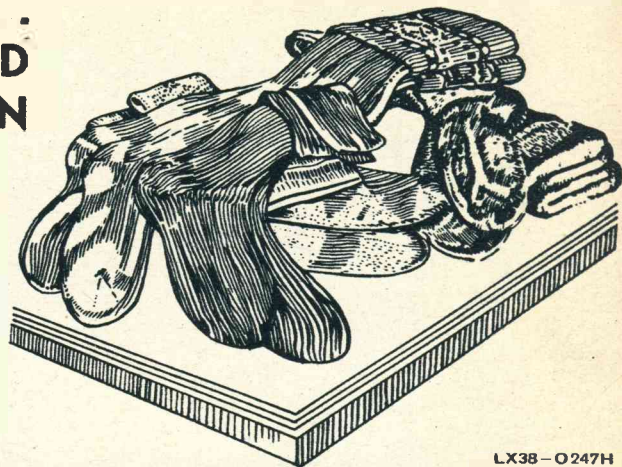

WOLLEN KOUSEN WORDEN 'S WINTERS
GEREGELD GEDRAGEN EN GEWASSCHEN
ZORG DAT ZIJ NIET STUG EN HARD
WORDEN EN WASCH ZE STEEDS IN

LUX

DOOR HAAR ZUINIGHEID GOEDKOOP

LX38 - O247H

+ + + + **INDERDAAD NEDERLANDSCH FABRIKAAT** + + + +

Wie is dat meisje met
die leelijke huid?

Zoo spreekt men al gauw. Puistjes, vetworpjes etc. kunt U niet goed maken door poeder en crème. Uw omgeving merkt het toch op en men spreekt erover. En welke vrouw wil aldus worden aangeduid? Maakt daar dus een eind aan, nu direct. Neem het eenvoudige, natuurlijke middel, Radox, dat ook u spoedig verbetering zal brengen. Huidontsieringen ontstaan door slechte werking der onderhuidse weefsels, welke onbereikbaar zijn voor crème of zeep. Radox nu maakt in water zuurstof vrij en deze antiseptische zuurstof zal de verstopte poriën openen en reinigen en regelrecht door- dringen tot de verslapte en slecht functioneerende kliertjes.

Wanneer U nu weet dat Uw teint afhangt van de onder- huidse weefsels, dan zult U ook begrijpen, wat het gevolg zal zijn, wanneer Radox deze van zuiverende, geneeskrachtige zuurstof voorziet. Meng daarom telkens wanneer ge het gezicht wast wat Radox door het water. En hoe slecht Uw huid ook vroeger was, al spoedig zult U trotsch zijn op Uw frisch, aantrekkelijk teint, zacht en gaaf, zonder eenige hinderlijke ontsiering. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

'N RECLAME-BEGROOTING

is niet volledig wanneer
DE STAD
AMSTERDAM

niet bij de bladen is opgenomen!

BRENG ER WAT FUT IN....!

We kunnen het in dezen tijd zoo goed ge- bruiken! Ovomaltine is een en al „fut“. Eén of twee koppen per dag zullen dat ver- velende, vermoeide gevoel doen ver- dwijnen. U zult 's morgens weer heerlijk uitgerust opstaan en zeggen: „Kom maar op met de moeilijkheden“. Zoo flink en krachtig zult ge U weer gaan voelen!

Als U wist hoe best Ovo voor U is, zoudt U er al lang aan begonnen zijn.

Ovomaltine is een extract uit versehe eieren, malt, cacao en het voed- zame Dr. Wender's Mout-extract.

OVOMALTINE

VERSTERKT OOK UI

Een abonnement voor weinig
geld en dan nog een gratis
verzekering op den koop toe.

**Al onze abonné's zijn gratis
verzekerd tegen ongelukken**

hun overkomen in of buiten de
uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.-
bij dood	= 600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog	= 300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger	= 60.-
bij verlies van een anderen vinger	= 30.-

Zie de Polis-voorwaarden.

Lange
Gebogen
Wimpers

Alle
Film-
Sterren

bestudeeren zorgvuldig de uitdrukking van hare oogen wel wetend, dat de juiste verzorging ervan bijdraagt tot haar succes. Zij allen gebruiken Kurlash preparaten, de meest volmaakte en beschaafde voor „Eye make up“; geeft ook Uw oogen de uit- drukking die zij verdienen! Koopt nog heden een Kurlash en krult Uw wimpers.

In te klas zaken à f 3.-. Geïllustreerde brochure gratis op aanvraag bij den Generaal-agent: K. RIJPKEMA - Weteringkade 98 B - DEN HAAG

KURLASH

Wie wat
bereiken wil

moet zich inspannen tot het
uiterste en... het dan nog niet
opgeven. Eindig niet met hetgeen
waar ge mee beginnen moet,
n.l. U te bekennen in Uw vak

studeer
techniek
thuis!

Van Uw vak kunt U nooit te veel
weten. Volg een schriftelijken
cursus in burgerbouwkunde, wa-
terbouwkunde, werktuigbouw-
kunde, electrotechniek of chemie
bij **PBNA**, het **Nederland-
sche Technicum te Arnhem**,
Aansluiting bij ieders aan-
wezige kennis. Zeer uitvoerige
correctie. Stipte verzending.
Vraag eens het kosteloos
prospectus No. 12 B aan.

PBNA

Heb jij ook zoo gloeiend den dood aan tentoonstellingen?

De Tekst van het Telegram

door

André Deboucher

Victor Flaudrin voelde zich in het rustige havenkroegje aan de Antwerpsche dokken volkomen veilig. Achter den breeden toog troonde, temidden van drankflesschen en haringpotten, de welgedane waardin van „Zeeman's Welvaren” en ervoor stonden een paar luidruchtige havenarbeiders. In een hoekje van 't bedompte en beroekte estaminet zong een luidspreker.

„Tu ne sais pas aimer, tu ne sais pas, Jamais, jamais tu ne sauras...”

Flaudrin glimlachte. Nauwelijks vier en twintig uur geleden had hij dezelfde chanson hooren zingen in Parijs. Thans, gereed voor de groote vlucht, werd het hem nagezonden door de soubrette ter herinnering aan de vele vroolijke avonden, die hij met Cécile in het Trocadero had doorgebracht.

De stem in den luidspreker verstomde. Flaudrin genoot met kleine teugjes van zijn rum, die hem in een vroolijke en overmoedige stemming bracht. Het lachen van de arbeiders daverde door het kleine vertrek en hoewel hij de oorzaak van hun vroolijkheid niet kende, lachte hij met hen mee.

„Madame, een rondje,” commandeerde hij.

De waardin schonk ijverig in en de mannen riepen hem een „Santé” toe. Flaudrin knikte en lachte maar. Alles ging tot dusverre naar wensch; waarom zou hij niet vroolijk zijn, na zooveel moordenden angst te hebben uitgestaan?

In den luidspreker verhief zich een andere stem, die van den omroeper.

„Hallo, dames en heeren, wij zullen de uitzending van het programma even onderbreken voor den politie-radio-omroep...”

Flaudrin verbleekte en met bevende hand goot hij het laatste restje rum in zijn mond. Er deed zich weer een stem uit den aether hooren.

„Namens de Parijsche prefectuur wordt opsporing en aanhouding verzocht van Victor Flaudrin, van beroep kantoorbediende en woonachtig in Parijs. Flaudrin is hedenmorgen verdwenen met medeneming van ruim een miljoen francs, die hij bij de Banque de France had geïncasseerd voor uitbetaling van loonen. Vermoed

wordt, dat hij zich naar Antwerpen of Rotterdam zal begeven, teneinde per scheepsgelegenheid naar het buitenland uit te wijken. Flaudrin is 26 jaar oud. Hier volgt zijn signalement...”

Victor Flaudrin hield zich krampachtig aan het tafeltje vast. De angst wurgde hem, maar de daverende lach van een der arbeiders bracht hem plotseling tot zichzelf. Hij wierp een snellen blik naar de toonbank en ademde verlicht. Noch de waardin, noch de bezoekers schonken aan de woorden van den omroeper eenige aandacht. De stem in den luidspreker zweeg en bijna terstond klonk de muziek van een orkest.

Flaudrin bespote zich om zijn angst. Het omgeroepen signalement was zoo heel verschillend van het uiterlijk, dat hij zich gegeven had, dat er niet het minste gevaar bestond, dat de aandacht op hem vallen zou. Niemand zou ooit in dien sjofel gekleeden werkman den eleganten Flaudrin herkennen, evenmin als ooit iemand op het vermoeden zou komen, dat de afgedragen city-bag onder het tafeltje een vermogen bevatte.

„Madame, nog een glas rum,” verzocht hij met heesche stem.

De koppige drank verdreef de laatste vrees uit zijn losgeslagen verbeelding. Hij voelde zich behaaglijk en dacht aan Cécile. Zij wist nu natuurlijk allang dat het hem gelukt was met zijn buit uit Parijs te ontkomen. Alleen zou zij nog in angst zitten, dat hij op de vlucht zou worden gearresteerd. Enfin, dat zou maar heel kort zijn. Als het plannetje om zich in veiligheid te stellen gelukte, zou hij haar straks een telegram zenden. En als alles goed ging, kon zij hem over een week volgen naar New York.

Zijn tevreden gedachtengang werd plotseling onderbroken door het openen van een deur. Er trad een robuste kerel binnen, die in houding en kleeding onmiddellijk den zeeman verried.

„Dag madammeke, je hebt me laten roepen?” vroeg hij met een Vlaamsch accent.

De waardin kwam achter de toonbank vandaan en wenkte hem terzijde. Zij wees hem op Flaudrin, die woord voor woord verstond, hoewel haar Fransch erbarmelijk was.

„Deze mijnheer vroeg me of ik iemand wist, die in New York een boodschap voor hem wilde doen. Sjeff. Jullie varen morgenvroeg uit en ik dacht, dat jij wel wat zou willen verdienen.”

Sjef knikte en trad op Flaudrin's tafeltje toe. Hij bestelde een glas bier en keek den ander in afwachting aan. Flaudrin boog zich over de tafel heen en dempte zijn stem.

„Een uitvlucht van me, wat madame je daar vertelde,” begon hij vertrouwelijk. „Als je echter een paar duizend francs wil verdienen, heb ik iets anders voor je.”

Sjef keek hem verbaasd aan. „Een paar duizend francs, monsieur?” vroeg hij verrast. „Natuurlijk, als ik er maar geen last mee krijg.”

Flaudrin schudde ontkennend het hoofd. „Als je met overleg te werk gaat, kraait er geen haan naar. Ik wil naar New York en ik heb geen pas. Zie je kans me mee te nemen als verstekeling?”

Sjef begon zachtjes te fluiten. Hij nam Flaudrin eens op en schudde onwillig het hoofd. „Gevaarlijk karwei, monsieur. Het kan me mijn baantje kosten. De maatschappij spot niet met dat soort dingen.”

Flaudrin fronste even de wenkbrauwen. „Kom, ik zie er geen gevaar in,” wierp hij op luchtigen toon tegen. „Er zal toch wel een plaatsje aan boord zijn, waar je me voor die acht dagen verbergen kunt? Van en aan boord kom je in het donker gemakkelijk genoeg. Ik bied je drieduizend francs als je me mee wilt nemen.”

De matroos dacht even na en Flaudrin bemerkte de aarzeling in zijn blik.

„Allons, vijfduizend,” moedigde hij aan.

De ander dronk in een teug zijn glas leeg. „Goed,” besloot hij, „vijfduizend, maar vooruit betalen, monsieur.”

Flaudrin haalde een tiental biljetten van duizend

francs uit zijn zak. Ongemerkt schoof hij den ander er vijf van toe. Zijn hand beefde van opwinding en om zijn mond speelde een triomfantelijke glimlach. Het plan, waarmee hij reeds lang had rondgelopen, was volledig gelukt en als hij eenmaal aan boord was, bestond er geen schijn van gevaar meer. Hij bestelde rum en animeerde den ander ook tot drinken. Nieuwsgierig informeerde hij naar bijzonderheden.

„Hoe heet het schip, waarmee je uitvaart?”

„De „Ariadne”, monsieur. We vertrekken om vijf uur in den morgen.”

„En wanneer denk je me aan boord te nemen?”

„Over een uur, zoodra het donker is, monsieur. Dan zitten de officieren in de messroom te eten. U hebt toch geen bagage, hoop ik?”

Flaudrin schopte even tegen de versleten city-bag. „Alleen dit ding, dat kan toch zeker wel mee?”

Sjef knikte. „Zal wel gaan, monsieur.” Hij keek Flaudrin nog eens aan en hernam: „U rekent er toch zeker niet op, dat u een plezierreisje gaat maken, wel? Ik moet u in een oude oliebergplaats achter de bunkers stoppen. 't Is daar allesbehalve aangenaam, maar u is er veilig. De deur kan gesloten worden en niemand komt er ooit kijken. U zult voor een dag of acht proviand mee moeten nemen, want ik weet niet zeker of ik gelegenheid zal krijgen om nog eens naar u om te zien. Voor een paar puitsen drinkwater kan ik vanavond nog wel zorgen.”

Flaudrin knikte hem tevreden toe. „Ik laat alles aan je over, mon ami. Hier is duizend francs; koop daar maar zooveel eten voor als je denkt dat noodig is. Zelf vertoon ik me liever niet meer op...” Hij beet zich op de lippen en dronk haastig zijn glas leeg. Om de aandacht van zijn onvoorzichtige uitlating af te leiden, bestelde hij onmiddellijk opnieuw. De ander ging echter niet op de woorden in en in een geanimeerd gesprek verstreek spoedig de tijd.

Zoodra de duisternis gevallen was, stond de matroos op. Flaudrin rekende af en volgde den ander naar buiten. In zijn hoofd was het licht en vrolijk, maar toch verloor hij niet alle voorzich-

tigheid uit het oog. Hij wierp schichtige blikken over de bijna verlaten havenkade, maar zijn vrees verdween geheel, toen zij in de schaduw van de enorme pakhuizen kwamen.

Bij de loopplank van de „Ariadne” bleef de matroos even staan. „Neem dat koffertje op uw schouder, dan is uw gezicht bedekt, monsieur,” verzocht hij.

Met vluggen tred liepen beiden de loopplank op. De matroos riep luidruchtig de wacht op de brug aan en trok Fraudin in de schaduw van de deklading. Hij ging hem voor een ijzeren ladder af en bleef tevreden wachten. Het hart klopte Flaudrin in de keel en zijn knieën knikten. Maar de stem van den matroos klonk heel geruststellend.

„Kom nu, het gevaar is al geweken, monsieur.”

Bij het licht van een gloeilamp vonden zij den weg door het bunkerruim, over steenkolen en olie-vaten. Daarachter lag een bergplaats, waar het stonk naar olie en teer. Het zwakke schijnsel van een zaklantaarn joeg eenige ratten op de vlucht. Flaudrin huiverde, maar de gedachte dat er aan terugkeer niet te denken viel, deed hem de griezelige gasten voor lief nemen.

„Luister, monsieur,” begon de matroos met eenige opwinding in zijn stem. „U is hier zoo veilig als in uw eigen huis. Zoo veilig dat u gerust een deuntje zingen kunt, want niemand zal u hooren. Hier hangt de sleutel van de deur, ik zal sluiten en den sleutel meenemen. Ik ga nu naar den wal om proviand te koopen. Straks breng ik u water. Heeft u nog iets anders noodig?”

„Ja, wacht even, je moet een telegram voor me afzenden,” antwoordde Flaudrin haastig. Hij nam een bloc-notes uit zijn zak en begon met van opwinding bevende vingers te schrijven.

„Cécile Morel, Poste Restante, Parijs. Vlucht geslaagd, volg me naar afgesproken plaats...”

Hij beet zich plotseling op de lippen. Zoo'n telegram kon hij niet verzenden, het zou het wantrouwen van den matroos wekken. Hij zocht in zijn benevelde hersens naar een tekst, die Cécile gerust kon stellen en die hem toch niet in verden-

king kon brengen. De juiste woorden wilden hem niet invallen en telkens scheurde hij weer een blaadje af.

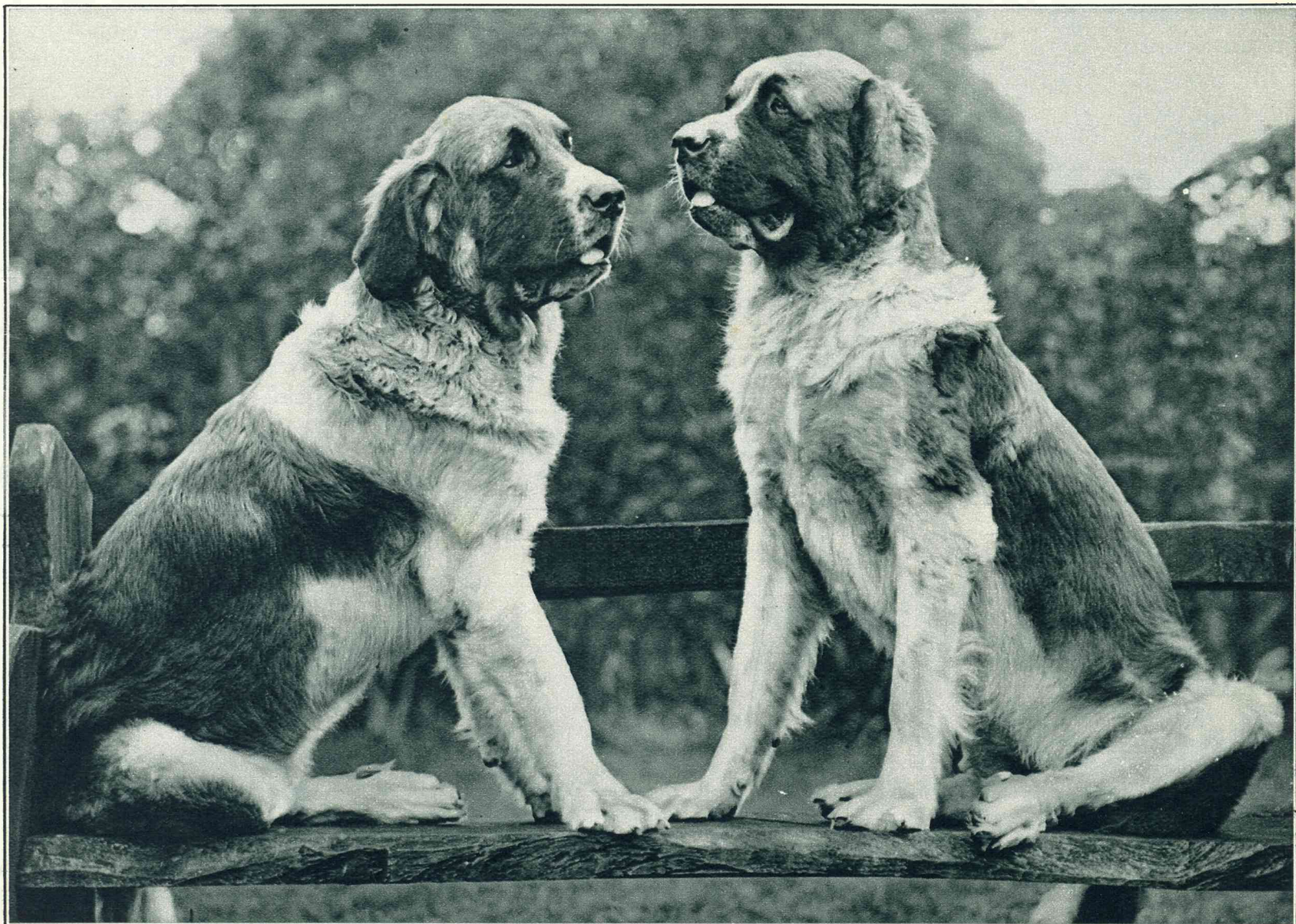
De matroos maande hem ongeduldig tot spoed aan. Flaudrin mompelde een paar onverstaanbare woorden. „Weet je wat,” onderbrak hij zichzelf, „verzond dat telegram straks maar, ik moet eerst nog eens nadenken.”

De ander verliet brommend de hut en sloot de deur. Hij kroop het bunkerruim uit en reinigde zich van het kolenstof. Fluitend verliet hij het schip. En op hetzelfde oogenblik, waarop Victor Flaudrin den goeden tekst voor een onschuldig lijkend telegram inviel, verdween hij in een danshuis, waaruit hij eerst ontuchtterd te voorschijn kwam, toen de „Ariadne” al eenige uren vertrokken was.

Een toeval bracht den kapitein van de „Ariadne” op het spoor van een zonderlinge geschiedenis. In New York vonden de stokers in het bunkerruim een aantal fragmenten van duizend-francsbiljetten, die ontwijfelbaar echt waren. De officieren stelden een onderzoek in en daarbij viel de aandacht op de gesloten oliebergplaats, waartoe de ratten gemakkelijk toegang konden vinden.

De gezagvoerder liet de deur openbreken en deinsde verschrikt terug voor het schouwspel dat zich in de hut vertoonde. Op den grond lag de uitgemergelde gestalte van een onbekenden man. Zijn handen en polsen waren verbrijzeld, alsof hij ze met geweld murw geslagen had. In het rond lagen 'n aantal pakjes groot en klein bankpapier en de afgekloven geraamten van een paar ratten.

Men stond voor een afschuwelijk raadsel, totdat een bloc-notes, met den tekst van een telegram, de autoriteiten op het spoor bracht van de identiteit van den ongelukkigen misdadiger. Die tekst leek een bittere bespotting van den vreeselijken hongerdood, die Victor Flaudrin te wachten had gestaan. Want met flinke, duidelijke letters had hij neergeschreven: „Alles is naar wensch gegaan; als je dit ontvangt, ben ik vertrokken naar gelukkiger oorden. Volg me spoedig. Vic.”

Snap jij, hoe ze dat mormel hebben durven bekronen?

Opklapbare Bedden

VRAAG GEÏLL.
PRIJSCOURANT.

NÉERL. GROOTSTE SPECIAALZAAK

De Tijdgeest

BILDERDIJK STR
77-83 = A'DAM
TEL: 81414 DRIE LIJNEN

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELEN

„Ik ben razend!”
„RAZEND”

... omdat de
kinderen wil-
den probeeren
of hij even
kleurecht was
als
Everlasting

„Everlasting's Trolasolkleuren
zijn nog kléurechter dan onze
papegaai”, had iemand zoo ter-
loops opgemerkt... Kinderen heb-
ben maar 'n half woord nodig...
bijna was Kannertegen kletsnat
geworden.

„Ik kan net zoo goed tegen water
als Everlasting - en ieder die be-
weert, dat ik voor Everlasting in
kleurechtheid onderdoe, die jukt...
die jukt!” krijscht hij.

Everlasting

KAN ER TEGEN!

● 46 kleuren Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL”-systeem, dat zon-, wasch- en kleurechtheid waarborgt.
Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebleekt” - de moeite waard om die te probeeren! Gegarandeerd gewicht 100 gram.

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

Zoo'n baby-huidje

heeft goede
verzorging
noodig!

Zacht als fluweel..., teer en
soepel is baby's huid... Met
hoeveel trotsche liefde lacht
moeder haar kindje toe! En
met hoeveel wijze voorzorg
moet zij handelen om baby's
huid gaaf en zacht te houden.
Palmolive zeep, dank zij de
grootte hoeveelheden olijf- en
palmoliën bij haar bereiding
gebruikt, biedt de juiste be-
scherming. Het is een ideale
zeep voor baby zoowel als
voor moeder. Millioenen
moeders over de geheel we-
reld weten 't uit dagelijksche
ervaring - 20.000 schoon-
heids-experts bevestigen het.

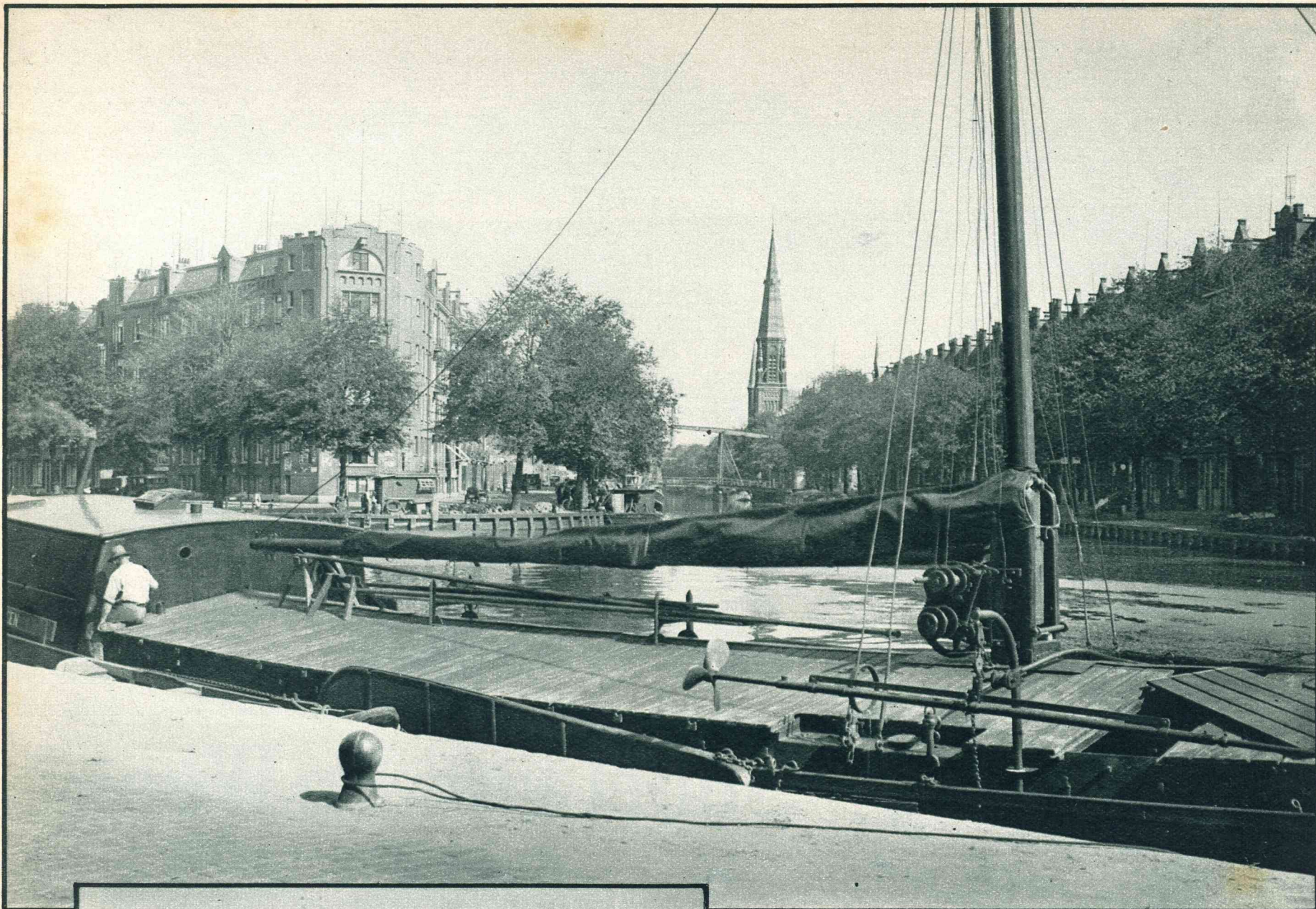
15 ct.

H.33-99

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS... WINNEN

Gezicht op de Jacob van Lennepkade, een der drukstbevolkte straten van het „oude” West.

Amsterdamsche Beelden

Oud Amsterdam: De brug over den O.Z. Voorburgwal, en een kijkje in de Jansstraat.

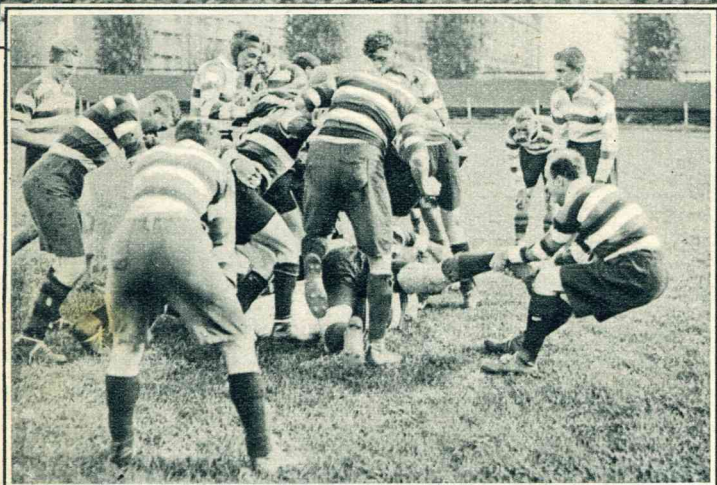

De Nieuwmarkt gezien uit de Vischhal.

Ajax geweldig op dreef. Een prettige verrassing bereidde Ajax Zondag zijn aanhang, door met 7-1 van Feijenoord te winnen. Onze kiek geeft één der talrijke gevaarlijke momenten voor het Feijenoord-doel weer.

Sport van de Week

De rugbywedstrijd A.R.V.C.—Hilversum. Moment uit dit rugby-treffen. Veel schijnt geoorloofd te zijn bij dit spel.

Vorige week werd de voorzitter van den Haarlemschen Voetbalbond, de heer A. v. d. Aart, gehuldigd in verband met zijn 25-jarig lidmaatschap van dezen bond. Kiekje na de huldiging, waarbij de jubilaris eenige stoffelijke blijken van waardeering ontving.

Wij weten niet, in welke toonaarden de geweldige overwinning van Ajax op Feijenoord in breede kringen door de Nederlandsche pers werd bezongen, doch een feit is het, dat we hier weer eens met 'n soort voetbalwonder te doen hebben. Feijenoord, ongeslagen aan den kop van afdeeling I, komt bij Ajax op visite. Ajax, waarvan men nog eigenlijk niet precies kon zeggen of het vleesch of visch was. Datzelfde Ajax hakt de club, welke tot op heden in elk geval als één der sterkste van het land werd aangewezen, met niet minder dan 7-1 in de pan. Nu weten wij wel, dat de doeltijfers niet altijd de juiste maatstaf zijn, als men de kracht van twee teams wil beoordeelen, doch de manier, waarop de Ajacieden Feijenoord Zondag hebben overspeeld, was werkelijk verbluffend en verbaast temeer, daar de Amsterdammers den steun van twee hunner beste voorspelers moesten missen. De Meerclub heeft thans in afdeeling I den kop genomen en wij zijn er van overtuigd, dat onze stadgenooten tijdens het verdere verloop der competitie een rol van betekenis zullen spelen,

ook al stellen wij ons niet de illusie, dat het elke week zoo „gesmeerd” zal gaan als Zondag j.l.

Er vallen in afdeeling I meer eigenaardige uitslagen te memoreeren. H.F.C. moest er in Zaandam met 7-0 aan gelooven, terwijl de 1-5-nederlaag van 't Gooi tegen A.D.O. ook al een geduchte verrassing is.

In afdeeling II doet zich het merkwaardige geval voor, dat de club, die uit 4 wedstrijden 5 punten behaalde, aan den kop gaat. D.H.C. is de gelukkige, doch wel geteld zijn er nog 9 andere clubs, welke men concurrenten zou kunnen noemen.

De tweede-klassers hebben over 't algemeen een slechte beurt gehad. In 2 A was het A.F.C., dat ten minste nog voor één winstpuntje zorgde. Zeeburgia zoowel als O.V.V.O. werden geklopt, hetgeen ons vooral van de whites tegenvalt.

In de andere afdeeling slaagde Spartaan er in T.O.G. met 4-1 te kloppen. Blauw Wit stelde zijn supporters niet teleur en won te Utrecht met 5-2 van het oude Hercules, dat ditmaal wel heel slecht voor den dag komt. Zware concurrentie houden de zebra's van Velox, dat ook thans in

A.F.C. en Z.V.V. deelen aan den Wandelweg de puntjes. Spelmoment uit deze ontmoeting. De doelman der Zaankanters onderbreekt een A.F.C.-aanval.

Op de fraaie links van de Kennemer Golfen Country Club te Zandvoort zijn Zondag wedstrijden voor amateurs en pros gehouden. Op onze kiek ziet men J. T. Oosterveer, één der cracks van de pros, aan 't putten

Wedstrijden van den Westelijken Roeibond op het Spaarne te Haarlem. De achtriemsgieken in de finale. Laak (achtergrond) wint van Het Spaarne.

Een matige wedstrijd tusschen Stormvogels en K.F.C. te IJmuiden. Speelkiedje voor het doel der thuisclub.

De korfbalwedstrijd D.T.V.—Blauw Wit op het Parkschouwburgterrein. Blauw Wit won met 4-2. Kiekje tijdens het spel. Blauw Wit heeft gedeeld.

een lastige „derby” een eclatante overwinning behaalde.

V.V.A. was in Bussum bij B.F.C. op visite en kon hier geen winst boeken. De positie der roodzwarten is nog heel slecht en eischt dringend verbetering.

Het heeft er j.l. Zondag danig om gespannen of er dien dag wel veel van korfballen terecht zou komen. Het vele regenwater van den voorgaanden nacht en den Zondagmorgen had de meeste velden dermate doorweekt, dat er niet veel toe noodig was om er vele af te keuren. Vooral de „Park”, waar de wedstrijden D.T.V.—Bl. Wit en D.D.V.—Olympia plaats vonden, was in een slechten toestand, wat aan het spel veel afbreuk deed. D.T.V., dat den ex.-Deetos-speler Monshouwer en den uit de West teruggekeerden J. Madsen weer in de gelederen had, heeft Bl. Wit uitstekend partij geboden. Vooral tijdens de eerste helft was er van eenig overwicht aan beide zijden geen sprake en de 1-0, waarmede Bl. Wit in deze periode leidde, was meer geluk dan wijsheid. Toch moesten de roodkragen ten slotte de vlag strijken, al was het resultaat (4-2) alleszins eervol. De andere ontmoeting op de Park was er een van vrij slecht gehalte, die den Bussumers een magere 4-3-zege bracht. Het Westerkwartier-veld was evenals het twaalfstal in schitterende conditie. Swift heeft

dit aan den lijve moeten ondervinden en hoewel Toele c.s. ernstig tegenstand boden, konden ze toch niet verhinderen, dat de buurtbewoners een eclatante 8-1-zege boekten. Merkwaardig is, dat de beide jonge spelers Koper en Goeres, die dit jaar in 't eerste twaalfstal debuteeren, ieder drie doelpunten voor hunne rekening namen. Koog-Zaandijk schijnt dit jaar ook een ernstigen gooi naar de hoogste plaats te willen maken, een 7-3-zege op D.V.D. zegt ten minste hiervoor wel iets. Opvallend is 't slechte figuur der schoolclubs, die met z'n drieën zonder een enkel winstpunt de onderste plaatsen bezetten. Aan hun hegemonie is voorloepig wel voorgoed een einde gemaakt.

Voetbal in de Zaanstreek. K.F.C. klop- te Zondag Zeeburgia met 1-0. Kiekje uit deze match voor 't A'damsche doel.

Z.F.C. maakt H.F.C. in. De Zaandammers overspeelden hun Haarlemsche tegenstanders Zondag geheel en wonnen met 7-0. Gedurende dezen wedstrijd maakte onze fotograaf dit spelmoment bij het Haarlemsche doel.

DE FOTO

Hij als luitenant en zij als filmster.

In het atelier. Twee bezoekers, die als „kasteel-drouwe met windhond en vliegtuig” wenschen te poseeren.

Men kan ook een meer uitheemsche rol in 't leven vervullen. Bedoeïn, kameeldrijver, drouw van den radjah, zijn zeer gezochte „vermommingen”.

JOKT NIET

Een van de redenen waarom de film zulk een groote populariteit geniet is, dat zij den menschen de onwaarschijnlijkste gebeurtenissen als geheel aannemelijk weet voor te stellen. Zij biedt den toeschouwers de gelegenheid zich zelf en hun omgeving te ontvluchten, om volkomen opgenomen te worden in de gefotografeerde wereld op het doek. Aan deze behoefte om zich zelf in een andere, natuurlijk betere en schoonere, rol te zien, dan men gedwongen is in het dagelijksche leven te vervullen, kwamen ook de ouderwetsche fotografeerateliers tegemoet. Nog treft men deze inrichtingen aan in steden en op het platteland; meer dan men wellicht zou vermoeden. In een oogenblik kan daar een langgekoesterde droom in vervulling gaan; men kan zich in heldhaftige, lieflijke, mondaine en andere rollen laten afbeelden. Daartoe zijn de attributen en decors in voldoende getale aanwezig. En het schoonste daarbij is, dat men het bewijs van zijn ongewone, hooge positie nog mee krijgt. De foto, waarop het slachtoffer voorkomt, wordt later door alle vrienden en bekenden met respect bekeken; en menigeen die niet scherp toeziet loopt er in en gelooft niet, dat er alleen maar sprake is van een truc. De foto is immers altijd een „bewijs”, de foto liegt immers niet!

„Willen meneer en de juffrouw 't misschien eens als elegant danspaar probeeren?”

Tijgerjager is 'n functie, die vele boerenzonen graag zouden vervullen. Als ze in „de stad” komen, laten ze zich als zoodanig fotografeeren.

Blijft niet bij het verleden staan...

Wat Grootmoeder gebruikte is nu niet altijd meer het beste! De vraag naar Carp's Garen neemt steeds toe; wel een bewijs dat degenen die dit merk gebruiken daar plezier van hebben. En het is plezieriger met zoo'n sterke, gladde, soepele draad te werken. Ge hebt geen narigheden en oponthoud. Dit garen rafelt niet, breekt niet en krinkelt niet voor de naald. Het werkt sneller, maar ook beter want wat met Carp's Garen gemaakt is, daar hoeft je nooit weer naar om te kijken.

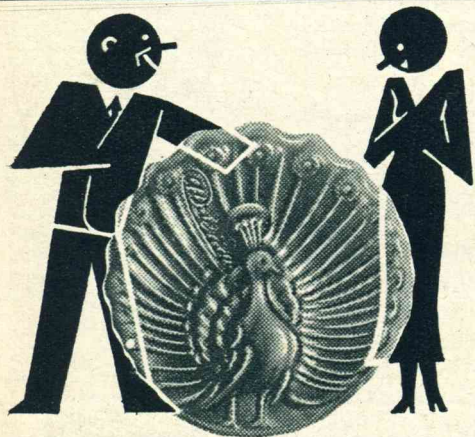

R2

CARP'S GAREN

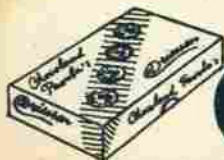
Sterk en soepel

ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Dat zijn Parola's,

een versnapering van pure chocolade die alleen maar met de Carro's van Driessen vergeleken kan worden! Licht in 't gewicht, aardig van vorm en verrukkelijk van aroma! Per ons 30 cent of in elegante vouwdoosjes verpakt ad f 0.55 en f 1.-

DRIESSEN
DE NAAM ZEGT ALLES

67-voudige vergroting van den
dubbelgespiraliseerden gloeidraad

Dit is een lamp voor dezen tijd!

Opnieuw tot 20 % oeconomischer

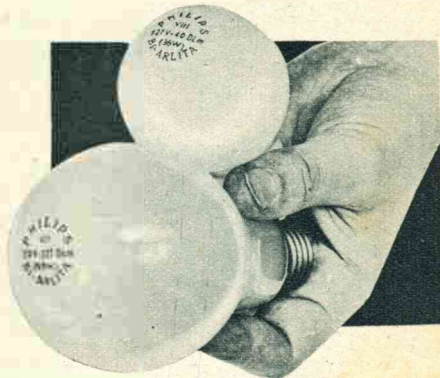
Let op de gecombineerde Decalumen-Watt-stempeling van de nieuwe serie Philipslampen: de „Bi-Arlita” en de „Spiralta”. De „Bi-Arlita”, met edelgas gevuld, inwendig gesatineerd en met dubbelgespiraliseerden gloei-

draad; de „Spiralta”, de heldere vacuumlamp met enkelgespiraliseerden gloeidraad. * Iedere gebruiker kan zelf onmiddellijk zien, welke hoeveelheid licht hij per hoeveelheid verbruikten stroom ontvangt.

125 Decalumen: het goede lichtvolume!

PHILIPS

„Bi-Arlita”

Vraagt vergelijkende lichtdemonstratie met den photometer

KOOPT

GEADVERTEERDE

ARTIKELN

Voor een ieder
die de gewone
lagere school
heeft bezocht.

Goede,
vaste betrekkingen,

meer ontwikkeling, een betere toekomst, kunt gij verwerven door de reeds jaren gunstig bekend staande schriftelijke ASSO-CURSUSSEN.

VOOR DAMES EN HEEREN, gehuwden en ongehuwden, jong en oud.

Laag maandelijksch lesgeld. Geen vooruitbetaling.
Elke week een leszending. Na goeden afloop fraai diploma.

Geen kosten voor boeken, atlanten en woordenboeken.

Doe een keus uit de onderstaande cursussen, vul de bon in en zend ze aan ons. Het kost U maar een postzegel en het verplicht U tot niets.

U ontvangt dan gratis volledige inlichtingen.

A-CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire-pol., verpleger, besteller, spoorweg-beambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (v. slagers), verkooper en winkelbediende (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor textielwaren, manufacturen, enz.), chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur, facturist, correspondent, veeverlokundige enz.

VOOR DAMES: verpleegster, kraamverzorgster, (diploma voor gehuwden en ongehuwden), verkoopster- en winkeljuffrouw (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor textielwaren, manufacturen, enz.) chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, étaleuse, correspondente, privé-secretaresse, facturiste, enz.

B-CURSUSSEN: voor beginners: zoowel Dames als Heeren: praktijk-diploma boekhouden (dubbel-boekhouden), stenografie (systeem Groote), algemeene ontwikkeling, Ned. Taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, handelskennis, handelsrecht, warenkennis, aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engelsche handelscorrespondentie.

C-CURSUSSEN: ambachtsschool-onderwijs: chauffeur-monteur, electricien, electro-techniek, machinist, stoomwerktuigkunde, motormachinist, motorkennis, installateur van centrale verwarmingen, lijnwerker-telegrafist, zwakstroom-monteur, smid-bankwerker, constructie-bankwerker, fitter, loodgieter.

Ook de C-cursussen zijn gemakkelijk te volgen door personen, die alleen de lagere school hebben bezocht.

ATTENTIE: Na goed volbrachte studie helpen wij bij de sollicitatie, totdat de gewenschte betrekking is verkregen.

Zend onderstaanden bon, duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe te frankeren met postzegel van 6 cent aan ons, of schrijf ons een brief, en wij sturen U gratis alle inlichtingen. **DOE HET HEDEN!**

Vat moed
en zet U tot
den arbeid!

Politie

Verpleger (ster)
Kraamverzorgster

Maréchaussée
Mil. Politie

Étaleux-Étaleuse
Verkooper (ster)
Filiaalhouder (ster)

Chauffeur-Monteur

Kantoorbetr.

Hulpkeurmeester

Electricien

ASSO.

INSTITUUT VOOR BRIEFONDERWIJS
ERNST CASIMIRLAAN 26 ARNHEM

BON

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen
omtrent den cursus voor:

Naam: Ouderdom:

Straat en No.:

Woonplaats:

Dir. J. van der Bij. Hoofdonderwijzer.